

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 11822

HIML UN ERD

Shemuel Tsesler

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

Handwritten text, possibly a library stamp or date, including the number 1944 and some illegible characters.

הימל און ערד

קינחער-לידער

און

קרייזשפילן

שמואל זעסלער

הימל און ערד

קינדער-לידער און קרייזשפילן

אַרויסגעגעבן פון דעם

לערער-קאלעגיום פון דער „שלום-עליכם-שול“
ביי דער „צווישאַ“ אין בוענאָס-איירעס.

בוענאָס איירעס

אַרבעטמינע

1944

Printed in Argentine

H I M L U N E R D

(CIELO Y TIERRA)

POESIAS Y RONDAS PARA NIÑOS

— de —

SAMUEL CHESLER

Buenos Aires
República Argentina

א וואָרט פֿון די אַרויסגעבער

„הימל און ערד“ איז דאָס דריטע בוך לידער און קרייזשפילן פֿאַר קינדער פֿון קאַלעגע שמואל צעסלער. זיינע ערשטע צוויי ביכער און זיינע הונדערטער לידער, צעשאַטענע אין פֿאַרשיידענע זשורנאלן און צייטונגען, האָבן אים שוין געשאפֿן אַ נאַמען און אַ גאַנץ פֿיינע פּאַזיציע אין דער ייִדישער ליטעראַטור. און ווייל ער איז שוין נישט קיין פנים חדשות אין דער דיכטונג, איז שוין אויך נישט נויטיק, מיינען מיר, אים פֿאַרצושטעלן פֿאַר די לייענער — פֿאַר די גרויסע, ווי פֿאַר די קליינע. זיינע לידער זענען זייער באַ- קאַנט צווישן אונדזער קליינ־וואַרג. זיי ווערן געלייענט מיט חשק און מיט אַ סך פֿרייד ווערן זיי רעציטירט און געזונגען.

מיט די פֿאַר ווערטער זענען מיר אויך נישט אויסן צו שרייבן קיין אָפּהאַנדלונג איבערן פֿאַרליגנדן בוך. מיר ווילן בלויז פֿעסט- שטעלן, אז ווי לערער פֿילן מיר אַ חוב צום חבֿר ש. צעסלער; דאָס איז אַ חוב פֿון דאַנקבאַרקייט צו דעם מענטשן, מיט וועמעס שאַ- פֿונגען מיר באַנוצן זיך אין אונדזער טאַג־טעגלעכער אַרבעט און וועמעס ליד עס ברענגט אַריין פֿרייד אין דער שול און אין דער היים.

דאָס איז טאַקע איינער פֿון די מאַטיוון וואָס האָט באַווויגן אונדז לערער, וואָס שטענדיק זענען מיר נאָר קאַנסומענטן פֿון ייִדישע ביכער, וואָס שטענדיק נעמען מיר פֿון גרייטן, צו זיין אויך די אַרויסגעבער פֿון אַ בוך פֿאַר קינדער, און מיר טוען עס מיט פֿאַרגעניגן.

ווי געזאָגט, איז דאָס אַן אויסדרוק פֿון חבֿרשער אָנערקענונג פֿאַרן מחבר פֿון דאָזיקן בוך, וואָס באַהעפט אין זיך לערעריי מיט דיכטונג און טוט די ביידע זאַכן מיט הייליקן ציטער און מיט אַחריות פֿאַרן ייִדישן קינד. און צווייטנס, און דאָס איז דער עיקר, פֿילן מיר, אפֿשר מער ווי עמיצער אַנדערש, די נויט־ווענדיקייט פֿון אַזעלכע ביכער פֿאַר דער שול.

אונדזערע שולן צעוואַקסן זיך לעצטנס גאָר שייַן. זיי ברייטערן זיך אויס און ווערן גלייכצייטיק פֿאַרטיפֿט. און ווי אונדז דוכט

זיך, הייבן זיי אָן אַרױפֿצױגױן אױפֿן דרױך המלך פֿון א געװנטער און נאָרמאַלער ײִדישער דערצױנגס־אַרבעט. זײ געװײנען צװטרוי און לײכע פֿון עלטערן און פֿון קינדער. דאָס איז אונדזער גרעסטע פֿרײד און די בעסטע סאַטיספּאַקציע. אָבער דאָס פּאַרפּליכטעט אונדז אױך צו נאָך מער אַחריות און זאָרג פּאַר דער מעגלעכסטער פּאַרפּולקאָמונג פֿון דער אַרבעט אין דער שול. און דאָ שטױסן מיר זיך אָן אױף פּאַרשײדענע פּראָבלעמען און צװישן די װיכטיקסטע און אָנגעװײטיקסטע צװישן זײ — דאָס בוך, דער צױגעפּאַסטער לײען־מאַטעריאַל פּאַר די קינדער.

צום באַדױערן פּאַרמאָגן מיר זײער װײניק אַזעלכע בײכער, װעלכע זאָלן אײמפּאַנירן און געװײנען דעם אײנטערעס פֿון די ײִנגער־רע קינדער, באַזונדערס פֿון די אָנפּאַנגער גראַדן. שמואל צעסלער געהער, צום גליק, צו די מחברים, װעמעס לידער די קינדער לײענען מיט װילן. און עס איז אפּשר כּדאי צו דערצײלן, אז נאָך אײדער די לידער װאָס זענען געדרוקט אין דעם בוך, װערן פּאַרעפּנטלעכט, האָבן הונדערטער קינדערלעך זײ שױן געזונגען מיט א סך לײכע און באַגײסטערונג.

אין דער שלום עליכם שול, װוּ עס איז צום ערשטן מאַל אין אַרגענטינע געשאפּן געװאָרן די געלעגנהײט פּאַר דער געמײנזאַמער מער האַרמאָנישער און פּלאַנמעסיקער צוזאַמענאַרבעט פֿון זעכצן ײִדישע לערער אין אײן גרױסן דערצױנגס־אַנשטאַלט, מיט א סך הונדערטער תּלמידים, האָבן מיר געהאַט די געלעגנהײט זיך צו אײבערצײגן אין דעם כּוח פֿון ײִדישן ליד און אין דעם װערטפּולן בײטראָג פֿון חבּר צעסלער פּאַר דער דיכטונג װאָס דרינגט ארײן אזױ לײכט, צאַרט און שפּילעװדיק אין די געפּילן פֿון אונדזערע קינדער.

עס איז דערײבער פּאַר אונדז א באַזונדערער פּאַרעניגן צו קע־נען ברענגען אין דער עפּנטלעכקײט דאָס דאָזיקע בוך, װי א מתנה פּאַרן קאָלעגע שמואל צעסלער צו דעם 20־טן יוביליי פֿון זײן דיכטערישן שאפּן, און װי א מתנה פּאַר דער ײִדישער שול און פּאַרן ײִדישן קינד, װאָס נױטיקן זיך אזױ אין גוטע און עכטע לײטעראַרישע שאפּונגען.

לערער־קאָלעגיום פֿון דער שלום עליכם שול
בײ דער צװישאַן.

ב. אײרעס, יוני 1944.

פּרילינג קומט!

גיט די זון א וואָרף אן אייגל
פון דעם שווערן וואַלקנדעק:
— ביימער, בלומען, גראַזן, פייגל,
דוכט זיך, אז ער איז אוועק!

— יא, אוועק דער בייזער ווינטער!
גיט א זונג דער גאנצער בייט
און א גרעזל, א צעגרינטער,
הילכט און טאַנצט ארום פאַר פרייד.

שטרעקן ביימער הענט: — דו זעסט דאָך —
ס'פלאצן קנאַספן דאָרט און דאָ!
זינגען פייגל ביי די נעסטן:
— יא, אוועק שוין! יא, נישטאָ!

רייסט די זון דעם גרויען דעקטון —
ווערט דער הימל בלוי און קלאַר:
— א, עס בליט דאָך! א, עס שמעקט דאָך!
ס'קומט די שענסטע צייט פון יאָר!

ווי גרין עס איז ארום געוואָרן!

ווי גרין עס איז ארום געוואָרן!
און הימלען זוניקע צעהעלט.
ווי שיין עס זינגען פייגל-כאָרן
איך וואָלד, אין גאָרטן און אין פעלד.

און וויפל פארברייכע בלומען!
ווי פנין עס שמעקט די לופט ארום.
ווי לעבעדיק די בינען זשומען
און טראָגן זיך פון בלוס צו בלוס.

ווי שיין עס גלאַנצן די קאָלירן
פון פלאטערלעך אין זון צעשטראַלמ!
ווי גוט איז איצטער צו שפאצירן
אין פעלד, אין גאָרטן און אין וואָלד!

פּרילינג-שפּיל

אלע: — ארום איז ליכט, ארום איז פרייד
און לויטער איז דער הימל.
דער פּרילינג גייט פון בייט צו בייט,
צו בוים און גראַז, און בלימל.

פּרילינג: (צום בוים)
— וואָס מאכסטו בוים? איך ברענג מיט זיך
מיין פּרישן, לינדן וועטער.
צעעפן דינע קנאַספּן, גיך,
לאַז וואקסן דינע בלעטער!

בוים: — א דאַנק! דיין קומען איצט צו מיר
איז גאָרניט אַפּצושאצן!
ס'ווערט אזוי גוט פון דיין באַריר,
זע — מינע קנאַספּן פּלאצן!

אלע: — דער פּרילינג, האַרציק און געטרונג,
האַט אויפגעלעבט דעם בוים אויפסניי!

פּרילינג: (צום גרעזעלע)
— אַ, גרעזעלע, ווי דו זעכט אויס,
סא יונגינקער און דינער!
צעוואקס זיך הויך, צעוואקס זיך גרויס,
ווער קרעפטיקער און גרינער!

גרעזל: ס'איז ווינטער אזוי קאלט געווען,
געמיינט, וועסט זיך פארזאמען,
כ'בין גליקלעך, אז כ'האָב דיך דערזען,
איך פאלג דיך ווי א מאמען!

א ל ע : — דער פּרילינג, האַרציק און געטרונג,
האַט ס'גרעזל אויפגעלעבט אויפסניי!

פּרילינג: (צום בלימל)

— מיין בלימעלע, איך קום צו דיר
פון ווינטערשלאַף דיך וועקן.
באווייז דיין פּרעכטיקן קאַליר,
הייב ווידער אָן צו שמעקן!

בלימל: — אַ, איך האָב דאָך געגארט, א סך,
דיין זיסן קול צו הערן.

• גוט פּרילינג! איך דערוואך, דערוואך
און הייב אָן בליען גערן!

א ל ע : — דער פּרילינג, האַרציק און געטרונג,
האַט ס'בלימל אויפגעלעבט אויפסניי!

די בלומען און דאָס פּרילינג־ווינטל

(קרייזשפּיל)

בלומען : — מיר זענען שיינע בלומען, —
באפונן מיר די וועלט.
מיר בליען און מיר קומען
אין גארטן, וואלד און פעלד.

פּרילינג־ווינטל : — איך בין דאָס פּרילינג־ווינטל
און יאָג וווּ נאָר איר בליט.
איך קום מיט אַנד זיך שפּילן
און זינגען אַנד מיין ליד.

בלומען : — געבענמשט זאָל זיין דיין ווייען
אין גארטן און אין סאָד!
מיר פּרייען זיך, מיר פּרייען, —
אריין אין אונדזער דאָד!

פּרילינג־ווינטל : — אָט זינג איך אַנד מיין ניגון
פון דופט און זונענגלאַנץ.
צעוויגן זיך, צעוויגן
אלץ פּריילעכער אין טאנץ!

בלומען : — ווי ליב איז אונדז דיין זינגען!
ווי ווייך דיין יעדער קלאַנג!
מיר וויגן זיך און שפּרינגען
צום טאקט פון דיין געזאנג!

בלומענליד

אונט, פון דעם פליין דעם ברייטן,
איז א ווינטל אָנגעקומען
און אין גארטן, אויף די בייטן,
אינגעוויגט די בונטע בלומען.

האַט די נאַכטיגאל, ביים וויגן,
זיי צום טאקט א ליד געזונגען,
האַט איר צארטער זילבער-ניגון
ווי א מאמע-שטים געקלונגען.

זענען אלע בלומען, שטילע,
אינגעשראָפן, אינגעלייעט,
און עס האָט די נאכט, די קילע,
זיי מיט שאַטנס אינגעטוליעט.

נאָר אין אָנהייב פון באַגינען,
האַט געוועקט זיי מאַרגנשמערן:
— זעט די נאַכטשאַטנס צערינען
און עס הייבט אָן ליכטיק ווערן!

האַבן אויפגעוואכט די בלומען
און די אייגלעך אויסגעריבן:
— קוקט, פרימאָרגן איז געקומען
און די שוואַרצע נאכט פארטריבן!

און די אלע בלומען האבן
אויסגעשטרעקט די קעפלעך העכער
און עס האבן אויסגעצוואַנגן,
פרישע טויען, יעדן בעכער.

נאָכרעם האָט די זון פון הימל
וואַרעם זיי געקושט פּסָדֶר,
אַפּגעטריקנט יעדעס בלימל,
אַנגעקליידט אין שטראַלן־קליידער.

און א פייגלשע קאָפּעליע
האַט געשפּילט א פּרילינגס־ניגון —
האַבן בלומען, פאַרביק־העלע,
זיך אין מאַנץ גענומען ווייגן.

די בלומען און די בין

(קר יי ז ש פ ל)

א ל ע : — פאר די הענטלעך אַנגענומען,
פריילעך זיך געדרייט,
אלע קינדער זענען בלומען
אויפן גרינעם בייט.

איצטער וויגן זיך די בלומען
אום אהער, אהין.
מיט א זינגענדיקן זשומען
פליט אריין די בין.

ר ו י ז : — כ'בין א רויז אין סאמע בליען,
זעט נאָר ווי איך שיין.
קום נאָר, בין, צו מיר צו פליען,
טרינק א ביסל וויין!

ב י ז : — כ'דאנק דיר, רויז, נאָר אַן א שיעור,
איצטער פלי איך גלייך צו דיר,
כ'טו א שמעק,
כ'טו א לעק
און איך פלי אוועק.

ליליע: — כ'בין א ליליע, שטאַלצער, העכער
פון דעם גאַנצן בייט.
בינעלע, מיין האַניק-בעכער
איז פאר דיר שוין גרייט!

ב י ז : — כ'דאנק דיר, ליליע, אָן א שיעור,
איצטער פלי איך גלייך צו דיר,
כ'טו א שמעק,
כ'טו א לעק
און איך פלי אוועק.

טולפע: — בינעלע, איך בין א גרויסע
טולפע, רויט ווי בלוט.
צו מיין שמעקעדיקער פוסע
קום אויף איין מינוט!

ב י ז : — כ'דאנק דיר, טולפע, אָן א שיעור,
איצטער פלי איך גלייך צו דיר,
כ'טו א שמעק,
כ'טו א לעק
און איך פלי אוועק.

זשאסמין: — כ'בין דער ווייסער און דער שיינער,
דופטיקער זשאסמין.
קום, מיין האַניק איז א ריינער,
זינגענדיקע בין.

ב י ז : — כ'דאנק, זשאסמין, דיר, אָן א שיעור,
איצטער פלי איך גלייך צו דיר,
כ'טו א שמעק,
כ'טו א לעק
און איך פלי אוועק.

פּוילכל: — כ'בין אין גראָז א פּוילעמל,
א קליין פּוילכל בלוי,
בינעלע, טרינק פון מיין בלעמל,
דופטיק ריינעם מוי.

כ'י: — כ'דאנק דיר, פּוילכל, אָן א שיעור,
איצטער פלי איך גלייך צו דיר,
כ'טו א שמעק,
כ'טו א לעק
און איך פלי אוועק.

אנעמאָנע: — כ'בין א ווייסע אנעמאָנע,
קום צו מיר אהער,
ס'איז באשיידן מיין מתנה:
בלומענשטויב, ניט מער.

כ'י: — אנעמאָנע כ'דאנק אָן א שיעור,
איצטער פלי איך גלייך צו דיר,
כ'טו א שמעק,
כ'טו א לעק
און איך פלי אוועק.

נארציס: — כ'בין א שלאנקער, א צעבליטער,
דופטיקער נארציס.
זעץ זיך, בין, אויף מיר אנידער,
טרינק מיין האַניק זיס!

ב י ז : — כ'דאנק, נארצים, דיר אָן א שיעור
איצטער פלי איך גלייך צו דיר,
כ'טו א שמעק,
כ'טו א לעק .
און איך פלי אוועק.

פ י 8 : — כ'בין א גרויסער און א רויטער,
בלומיקער פיאָן.
בינעלע, מיין זאפט איז לויטער,
טרינק מיט אים זיך אָן!

א ל ע : — כ'דאנק, פיאָן, דיר אָן א שיעור,
איצטער פלי איך גלייך צו דיר,
כ'טו א שמעק,
כ'טו א לעק
און איך פלי אוועק.

ב י ז : — פאר די הענטלעך אָנגענומען,
פריילעך זיך געדרייט,
אלע קינדער זענען בלומען
אויפן גרינעם בייט.

איצטער וויגן זיך די בלומען
אום אהער, אהין.
מיט א זינגענדיקן זשומען
פליט ארויס די בין.

פרימארנן-שפיר

(די זון שלאָפט אין דער מיט פון קאראהאָר. ארום איר
שלאָפן די שטראלן. אין איין ווינקל שלאָפט די בלום, אין
צווייטן די שאָף, אין דריטן דער האָן און אין פערטן—
דאָס קינד.)

די זון : (דערוואַנדיק פון שלאָף, צו די שטראלן)

— נו, גיך, א סוף,
שטייט אויף פון שלאָף,
פארשוונדן איז די שוואַרצע נאכט,
שיינט אויף צעהעלט,
זאָגט אַז דער וועלט,
אז איך, די זון, האָב אויפגעוואַכט!

ערשטער שטראל: (כאפט זיך אויף, לויפט צו צו דער בלום, וועקט זי)

— איך קום צו דיר פון הימל,
וואָך אויף, וואָך אויף פון דרימל!
איך מאַרגנפרי
שטיי אויף און בלי,
דו שייך און פארניק בלימל!

בלימל :

— א דאנק דיר שטראל
פאר ניכט לויף —
איך וואָך שוין אויף!
איך וואָך שוין אויף!

(שטראל און בלימל נעמען זיך ארום)

צווייטער שטראל: (כאפט זיך אויף און לויפט צו צו דער שאָף)

— איך יאָג און שטראַל
צו דיר אין שטאַל, —
ארויס צום פעלד
און וואַסערקוואַל!

ש א פ :

— גוט מאַרגן שטראַל!
א דאַנק! איך, שאָף,
דערוואַך פֿון שלאָף.
דערוואַך פֿון שלאָף!

(שאָף און שטראַל נעמען זיך ארום)

דריטער שטראל: (דערוואַכט לויפט צו צום האָן)

— נו, גיכער, האָן,
דער טאַג קומט אָן,
דו ווייסט שוין וואָס צו טאָן!

(כאפט זיך אויף)

ה א ז :

— סא ליכט! הי-הי!
עס איז שוין פרי!
גוט מאַרגן וועלסט!
קו-קו-רי-קי!

(האָן און שטראַל נעמען זיך ארום)

פערטער שטראל: (דערוואכנדיק, לויפט צו צום קינד)

— דורך לאָדן און דורך פענצטערשויב

בין איך צו דיר געלאָפן, —

שטיי אויף מיין קינד, גיב זיך א הויב,

גענוג, גענוג צו שלאָפן!

ק י נ ד:

— מיין צימער איז

מיט ליכט שוין פול —

אָט שטיי איך אויף

צו גיין אין שול!

(קינד און שטראל נעמען זיך ארום)

א ל ע : (מאכן א ראָד, רינגלען ארום די זון און זינגען)

— די וועלט האָט אויפגעוואכט פון דרימל,

דער העלער טאָג האָט זיך צעבלויט,

און קינד, און שאַף, און האָז, און בלימל —

מיר טאָנצן, זינגענדיק א ליד.

עס פלעכטן שטראלן זיך אין הימל

און ס'דרייט די זון זיך אין דער מיט!

אין קאמפ

אין האַלבער נאכט, אין קאמפ, אין וואך
דער רוים, מיט אויסטערלישע טענער:
מיט ביל פון הינט, מיט קאנשפראך,
מיט העלן קרייען פון די הענער.

ווערט ווידער שטיל און שא ארום,
און דינע קלאנגען קוים זיך הערן:
סינערויש פון גראַז און בלאט, און בלום,
דאָס שטילע סודען זיך פון שטערן.

און אַט דערוואכט דער קאמפ פון שלאָפּ
מיט נייע קלאנגען, אין באַנינען:
מיט מעק פון קי און בלעק פון שאַף,
מיט פייגלטריל און זשום פון בינען.

די זון גייט אויף מיט פרייד און שיננט,
די הימלען לאכן בלוי, אַן זאַרגן.
און יעדער פויער איז דיין פריינט
און גריסט דיך זינגענדיק: — גוט מאַרגן!

רעגן אין קאמפ

אין דעם גרינעם קאמפ, דעם זייטן,
רעגנט, פלייצט פון אלע זייטן.

זינגען פויערס אין רעגן:
— ס'פלייצט פון הימל א פארמעגן!

טאנצן שאף און שפרינגען רינדער,
זינגען פויערישע קינדער:

— רעגן, רעגן, ליבער רעגן,
גיס א סך פון אנדזערטוועגן!

זינגען קארן, ווייץ און פלאקסן:
— טרינק אנדז אן מיר ווילן וואקסן!

בלומען גלייבן זיך און ציען:
— גוטער רעגן, העלף אנדז בליען!

זינגען גערטנער, זינגען פעלדער,
זינגען ביימער אין די וועלדער.

און דער רעגן גייט און גייט:
— נאט איך, וואקסט געזונטערהייט!

אין שטורעם

ס'האט דאָס ווינטנקינד, דער שטיפער,
ניש געוואָלט זיך לייגן שלאָפן,
איז ער אין דעם קוסט פון רויון,
צו באהאלטן זיך, אנטלאָפן.

ליגט ער דאָרטן און ער צימערט,
קוקט זיך אום אין אלע זייטן,
זעט ער ווי זיין ווינטן־מאמע
יאַגט און יאַמערט אין דער ווינטן:

— וו-וו-וווּ איז ער מיין קינד, מיין לעבן,
האַט איר ערגעץ אים באגעגנט?
אַ, ווי שטאַרק עס בליצט און דונערט,
ווי עס שטורעמט, ווי עס רעגנט!

רייסט זי ביימער בני די קודלעס,
טרייסלט גראָזן, שאַקלט בלומען:
— וו-וו-וווּ האַט איר מיין קינד באהאלטן?!
וו-וו-וווּ איז ער אהינגעקומען?!

און דער טאטע ווינט, אין פריינען,
שטורעמט אום און שרייט מיט בייזן:
— וו-ווארט מיין פֿכשיט, כוועל דיך פאקן, —
וועסטו ערשט פון מיר שוין לייזן!

יאגן ביידע אום צעשויבערט,
מיט געיאמער און געוואלדן:
— וו-וויי, אין וואלד לאַמיר אים זוכן,
אָפּשָׂר לינט ער דאָרט באהאלטן?

פֿיפּט דאָס ווינטנקינד צופרידן:
— פיו, מיין אלטווארג, זיי אנטרינען!
זוכט מיך אום פון היינט בין מאַרגן, —
פיו, — איר וועט מיך ניט געפינען!

א י ן ס א ד

(ק ר י י ז ש פ י ל)

כ א ר :

וואקסן פרוכטן-ביימעלעך,
וואקסן אין א ראָד.
הוידען זיך די ביימעלעך
אין דעם גרינעם סאָד.

כ א ר :

אלע וויגן
מיט א ניגון
היז און הער דעם קאָפּ,
זינגען, רוישן:
— קומט מיט קוישן,
נעמט די פרוכט אראָפּ!

ס א ל א (בארנבוים)

— כ'בין א בארנביימעלע,
ס'איז מיין פרוכט געשמאק,
יעדע באר איז זאפטיק, געל,
מיט א רויטער באק.

אלע וויגן... און אזוי ווייטער.

ס ל ז (עפלבויס)

— איד, אן עפלבוימעלע,
איז די קרוין ביי מיר
פול מיט עפל גרוסטיקע,
זיסע, אן א שיעור.

אלע וויגן... און אזוי ווייטער.

ס ל ז (קארשנבויס)

— כ'בין א קארשנבוימעלע
און מיין פרוכט איז וויל,
בין איד פול מיט קערשעלעך,
שווארצינקע ווי קויל.

אלע וויגן... און אזוי ווייטער.

ס ל ז (פלוימענבויס)

— כ'בין א פלוימענבוימעלע,
וואקסן אויף מיר, זעט,
פלוימען גרויסע, זאפטיקע,
טונקל-פיאלעט.
אלע וויגן... און אזוי ווייטער.

ס ל ז (מארעלנבויס)

— און איד בין דאס ביימעלע —
מאמע פון מארעל.
זאפטיק יעדע פרי מינים,
שמעקעדיק און געל.

אלע וויגן... און אזוי ווייטער.

ס א ל א (פייגענבוים)

— כ'בין א יונגער פייגענבוים,
איז מיין אימלעך צווייג
— אָנגעפיקט מיט פרוכטעלעך —
האַניק יעדע פייג.

אלע וויגן... און אזוי ווייטער.

כ א ר :

וואקסן פרוכטן-ביימעלעך,
וואקסן אין א ראָד.
הוידען זיך די ביימעלעך
אין דעם גרינעם סאַד.

אלע וויגן... און אזוי ווייטער.

מיט פולע קוישן

מיט פולע קוישן שפאנען,
מיט פרוכטן אלערליי,
פון דארטן און פון דאנען
די קינדער, אין א ריי.

ס'איז הינטיקס יאָר געראַטן
אראַפנעם אין דעם סאַך, —
מארשירן זיי באַלאָדן
מיט פֿירות, טראַט אין טראַט.

עס שטראַלן די מאַראַנצן
פון קוישערלעך אַרויס.
מיט רויטע באַקן גלאַנצן
די עפל רויט און גרויס.

און גאַרדענע מאַרעלן,
און פֿלוימען פּיאַלעט,
זיי שיינען און זיי קוועלן
מיט זאפטיקייט און זעט.

די קינדערלעך מאַרשירן
מיט לידער און געזאנג,
עס זינגען מיט קאַלירן
די פרוכטן, אינעם גאנג.

בְּפִרְיָם

מיר קומען מיט געזאנגען און
אין שורות, נאך א נאנד,
מיר ברענגען דא, מיר טראגן דא
דאס בעסטע פונעם לאנד:

מאראנצן גרויסע, גאלדענע
און מאנדלען פיל, און נים,
און איילבירטן, און מילגרוימען,
און טייטלען האניקזים.

אין קוישעלעד, אין קערבעלעד,
מיט בלומען און א ליד,
מארשירן מיר אין וועג אריין
מיט פריילעכן געמיט.

מיט קוישעלעד, מיט קערבעלעד,
און טרויבן אויף א שטאנג;
מיר טראגן דא, מיר ברענגען דא
בפורים מיט געזאנג.

האַרבעט-מאַטיוו

כאפט זיך אויף דער טאַג, דער גרויער,
א פארשלאָפענער, א שפעטער:
— אוי, סא אומעט! אוי, סא טרויער!
סארא רעגנדיקער וועטער!

און געהילט אין ברוין און געלן
ליגן אומעטיק די פליינען,
ניט קיין זשומען, ניט קיין טרעלן, —
פול מיט ווינטיקע געוויינען.

און אז אפגעפליקטער, הוילער,
קלאגט דער בוים אין זיינע ווונדן:
— זומער ליבער, זומער ווילער,
זאַג, פארוואָס ביסטו פארשווינדן? — — —

די האַרבסטיקע זון

ס'האָט די האַרבסטיקע זון זיך צעהעלט
און גענישמערט מיט ליכטיקע בליקן,
און געזוכט איבער וואַלד, איבער פעלד,
וון די שטראַלן אַרונטערצושיקן.

זענען וועלדער געשטאנען פאַרדארט
און די פייגלשע נעסטן פאַרלאָזן,
און געקרעכצט האָבן פעלדער באַצערט
מיט פאַרטריקנטע ברומען און גראָזן.

און די זון האָט אַ קרעכץ געטאָן שווער,
האָט געציטערט מיט ליכטיקע גלידער:
— קיינער דאַרף מיניגע שטראַלן ניט מער! —
און אין וואַלקן באַהאַלטן זיך ווידער.

שיין איז האַרבסט אין אַרגענטינע

הימלען בלויע, פעלדער גרינע —
שיין איז האַרבסט, אין אַרגענטינע!

שיין איז האַרבסט, אין בונטע פארבן,
קען די גרינקייט, דאָ, ניט שטארבן.

אַטאָ פאלן בלעטער געלע —
אַטאָ שפראַצן גרינע, העלע.

גראָזן וועלדן, גראָזן קומען
און עס בליען שיינע בלומען.

זונענשטראַלן, פייגלטרעלן,
פלאַטערלעך אין רוים, אין העלן.

קומט אמאָל אַ רעגן-וועטער —
העלער שינט די זון נאָך שפעטער.

אַט אַ נעפל אַלץ פארשפונען —
אַטאָ איז ער שוין צערונען.

הימלען בלויע, פעלדער גרינע —
שיין איז האַרבסט אין אַרגענטינע!

אין די בערג פון טאָנדיִל

אין די פּרישקניט דאָ גרויס
אין דעם וואַלדיקן שוים,
אויפן פעלזיקן קארק
פון דעם רייזיקן באַרג.

און אַ ווינטעלע ווייט
אזוי דופטיק און קיל,
צווישן יאָדלעם, אין וואַלד,
אין די בערג פון טאָנדיִל.

און אַ פייגל־געזאנג,
דאָ אַ טריל, דאָרט אַ קלאַנג,
אַ גערויש, אַ געזשום, —
ס'שפּילט ארום און ארום.

און אין גראַז פּידלעט צו
אזוי פּריילעך אַ גריל,
צווישן יאָדלעם, אין וואַלד,
אין די בערג פון טאָנדיִל.

אלץ איז גריין און זעבלייט —
וואקסט די פרייד אין געמיט.
כידו און זארג און און יאך
אין די גראזן, אין מאך.

און עס רייסט זיך פון הארץ,
חויך, א ליד, מיט געפיל,
צווישן יאדלעס, אין וואלד,
אין די בערג פון טאנדיל.

ט ו ק ו מ א ו

טוקומאן, טוקומאן,
איז א שטאָט אזא פאראן,
פול געשיכטע פונעם לאנד
וון איר גיט א וואָרף א בליק,
און די גארטנשטאָט איז זי
פון דער היגער רעפובליק.

אַט א פלאסע ברייט און גרוי —
דאָ געווען איז סאן מארטין.
שטייט א הויז היסטאָריש, קליין:
ארגענטינעס גרויסע לייט
האַבן דאָ דאָס לאנד דערקלערט
אומאפהענגיק און נאפרייט.

טוקומאן, טוקומאן,
איז א שטאָט אזא פאראן,
האַט אלבערדי דאָ געלעבט
און א גרויסער פרעזידענט,
דאָס דערציילט א הויז, א גאס,
דאָס דערציילט א מאָנומענט.

איז דאָרט זומער א גאַנץ יאָר,
זענען הימלען בלוי און קלאָר.
בערג א קייט ארום דער שטאָט,
ווי א שווערער וואַלקנפאס,
און מאראנצן וואקסן דאָרט
בני דער זייט פון יעדער גאס.

טוקומאַן, טוקומאַן,
איז א פארק, אין שטאָט, פאראן
פרעכטיק, בלומענדיק און גרויס,
דענקמעלער און אין דער מיט
שטייט אן אינדיאנער געץ
אויסגעהאמערט פון גראניט.

ליגן שטיינער בני דער זייט
נאָך פון פאר קאַלומבוס־צייט.
האַבן אינקאס דאָ געוווינט
און געלעבט אין גליק און רו,
הייסט, צום שטאָט, א וועג, ביז היינט,
„על קאמינא דעל פערו“.

טוקומאַן, טוקומאַן,
איז אין ווינקל פארק פאראן
נאָך, אן הילצערנע מאשין,
פון א גלח־פאבריקאנט,
וואָס האָט צוקער פאבריצירט,
דאָרט, דער ערשטער אינעם לאַנד.

הינט — פלאנטאציעס, ווייט און ברייט,
פול מיט צוקערראָר פארזייט
ציען זיך ארום דער שטאָט
און פאבריקן, יעדעס יאָר,
פרעסן טאָנען צוקער אויס
פון דעם הויכן צוקערראָר.

טוקומאן, טוקומאן,
פול געשיכטע, וווּ אַ שפּאן.
מיט דעם גאַמען זי געקרוינט
האַט נאָך אינדיאַס אַ קאַציק.
און די גאַרטנשטאָט איז זי
פון דער היגער רעפּובליק.

מיר גייען

(מ א ר ש ל י ד)

צעשטעלסט זיך נאָר קינדער מיט וואַנדער־געמיט,
אזוי ווי די זעלנער, אין רייען,
און הילכיק זאָל קלינגען דאָס פרייעכע ליד:
מיר גייען! מיר גייען! מיר גייען!

ארויס פון דעם שטאַטישן טומל, געדראַנג,
אויף רחֵבֶותֶע וועגן, שאַסייען,
פאַרפלייצן די פליינען מיט אונדזער געזאַנג:
מיר גייען! מיר גייען! מיר גייען!

זאָל העלפן אונדז זינגען דאָס זינטל אין פעלד,
אין רוימען די קלאַנגען צעווייען,
פאַרשפרייטן דעם ניגון אין תּלָל פון וועלט:
מיר גייען! מיר גייען! מיר גייען!

עס זאָלן אונדז וואַסערלעך לויטער און קיל,
וואָס שלענגלען זיך ווייט און פאַרדרייען
מיט זילבערנע וועלעכלעך צומורמלען שטייל:
— מיר גייען! מיר גייען! מיר גייען!

און זאלן זיך וועלדער, אויף בארג און אין טאל,
מיט אונדזערע לידער דערפרייען,
דאס עכא זאל מיטברומען הויך אויפן קול:
— מיר גייען! מיר גייען! מיר גייען!

צעשטעלט זיך נאך קינדער מיט וואנדער־געמיט,
אזוי ווי די זעלנער, אין רייען,
און הילכיק זאל קלינגען דאס פריילעכע ליד:
מיר גייען! מיר גייען! מיר גייען!

מיר קומען און!

(ט א ר ש ל י ד)

מיר קומען און! מיר קומען און!
מיר שפאנען פריילעך און מארשירן.
הויך פלאטערט אונדזער העלע פאן,
די פאן פון לערנען און שטודירן.

און ריטמיש קלאפן טריט אין גאנג,
און הילכיק קלינגט אונדזער געזאנג.
ס'מארשירט אין ריי, ס'מארשירט אין ריי.
די יונגע שולארמיי.

מיר קומען און מיט העלער פרייד,
מיר טראגן גלויבן, מזל און האפן.
עס ציט פארויס די שילעקייט
פון מזרח, מערב, דרום, צפון.

און ריטמיש קלאפן טריט אין גאנג,
און הילכיק קלינגט אונדזער געזאנג.
ס'מארשירט אין ריי, ס'מארשירט אין ריי.
די יונגע שולארמיי.

און אונדזער שילערפאלק איז גרויס,
אן לאסט פון זינד און פריי פון זארגן,
מארשירן מיר פארויס, פארויס,
צום העלן, זונעדיקן מארגן.

און ריטמיש קלאפן טריט אין גאנג,
און הילכיק קלינגט אונדזער געזאנג.
ס'מארשירט אין ריי, ס'מארשירט אין ריי,
די יונגע שולארמיי.

צום נייעם שוליאָר

שטייט די שול אן אויסגעפּוצטע,
שמייכלט פּול מיט פּרייד:
— גוטע קינדער, געסט איר ליבע,
קומט געזונטערהייט!

כ'בין געווען אזוי פארלאָזן
דריי מאָנאַטן לאַנג,
אַן גערויש און אַן געלעכטער,
אַן אייער געזאַנג.

ס'האַט די אומעטיקע שטילקניט
מיד אזוי געקרענקט,
כ'האַב געקרעכצט אין פּוסטע קלאַסן,
אוי, האָב איר געבענקט!

אַבער איצטער קומט איר ווידער,
כ'בין שוין מער ניט וויסט.
פּרישע קינדער, אויסגערוטע —
זייט מיר ליב געגריסט!

דער שילער און די שרייבגעצייג

(ק ר י י ז ש פ י ל)

ש י ל ע ר : — איך בין א גוטער שילער,
איך לערן און איך שטייג,
א פליסיקער, א שטילער, —
אָט פרעגט די שרייבגעצייג!

שרייבגעצייג: — מיר זענען שרייב־מכשירים,
מיר שטייען דאָ אין קרייז.
ביים לערנען העלפן מיר אים —
ער לערנט זיך מיט פלייס.

לערנבוך: — איך בין זיין לערנביכל
פון וויסן און פון שפראך,
שטודירט ער מיך און איכיל
אים אויסלערנען א סך.

ה ע פ פ ט : — א ריינעם אויסגעקליבן
האָט ער מיך אין געשעפט,
נאָט, זעט, ווי שיינ פארשריבן
בין איך אצינד, זיין העפט.

פ ע נ : — ער פירט מיך גלייך אין שורה
ביים שרייבן, כ'ביז זיין פען
און מאכט דערנאָך מיין צורה
ווי זויבער נאָר ער קען.

מ ע ק ע ר : — אַטא, איך בין זיין מעקער
פון גומי, קליין און גראב,
און מאכט ער אמאל פלעקן —
איז ריכט ער מיט מיר אָפּ.

ב ל ז ע ר : — אַט קום איך, דאָ, זיין בלייער,
באטראכט מיך אלע איצט:
כ'בין שטענדיק ווי א ניער
און שטענדיק גוט פארשניצט.

ר ע נ צ ל : — נו, פאלגמוזשע מיר, דעם דענצל,
איך גיב א הויכן זונג —
און לאַמיר גיין א טענצל
ארום דעם ווילדן יונג,

ש י ל ע ר : — די שרייב־מכשירים זינגען —
איך בין דער דיריגענט.
זיי טאנצן און זיי שפרינגען —
איך פאטש צו מיט די הענט.

בִּיז מַאָרְגֵן

מע האַט, אצינד, פֿון הויכן מאַספּ,
די פּאַן אַראָפּגעלאָזן —
— ביז מאָרגן שול! ביז מאָרגן קלאַס!
מיר גייען איך פּאַרלאָזן!

א גומן טאַג חֲבֵרִים, פּריינט,
מיר שיידן זיך מיט לידער,
מיר ענדיקן דאָס לערנען, הינט
און קומען מאָרגן ווידער!

אהיים! מיר זינגען הויך אין כאַר,
צעשטעלט אין גלייכע רייען:
— ביז מאָרגן לערער, דירעקטאָר!
מיר גייען שוין, מיר גייען!

איד קען ציילן

איד קען ציילן, הערטזשע, קינדער,
איד קען ציילן אוש ביז צען:
איינס — מיין דענצל, צוויי — מיין טינטער,
דריי — צוזאמען מיט מיין פען.

טאיז מיין דענצל און מיין טינטער,
און מיין פען, און מיין פאפיר,
צייל איד איבער עם געשווינטער:
איינס און צוויי, און דריי, און פיר.

פיר פון מיניע שרייב־מכשירים.
נעם איד איצט דעם מעקער אָן
און דערלייג דאָ צו דעם פיר אים, —
האַבן מיר שוין פינף אין קאָן.

פינף. און נאָך צונויפגעקליבן,
און צום ציילן דאָ געבראכט,
העפט און ביכל — זעקס און זיבן,
און דעם שניצער — איז שוין אכט.

איצט אין גאנצן צוויי נאָך פעלן,
אַט דערלייג איד, וועט איר זען:
ניין — מיין בלייפֿעדער דעם געלן,
מיד דעם שילער — האָט איר צען.

די ציפער און די זערא

אלע צוזאמען,
פון איינס בױ דער ניין,
טאנצן די ציפער
ראָד אויס און ראָד אײַן.

שטייט נאָר די זעראַ
איז רעדל, פארשעמט,
שטייט אין א ווינקל
פארלאָזן, צעקלעמט.

לאכן די ציפער:
— ווי אַרעם דו ביסט!
זעראַ, דו ביסט דאָך
א גאָרניט מיט נישט!

שפּרינגט אויף די זעראַ
נאָר פּרועלינג מיט פּרייד,
שרייט צו די ציפער:
— הערט אויס מײַנע רייד:

כ'בין טאקע ארעם,
נאָר כ'האַב מיך באַקלערט, —
איינע אליין האָב איך
טאקע קיין ווערט.

נאָר ווער פון אייך
ס'וועט מיך נעמען אין שפּיל —
וועט ער באלד ווערט זיין
צען מאָל אזוי פיל.

אָפּן אַיז די ביבליאָטעק

אָפּן אַיז די ביבליאָטעק
און די שרענק מיט ביכער פּול. —
זעט, סא ליכטיקן פארמעג,
האַט געשענקט אונדז אונדזער שול!

שמייכלען טירן, אָפּן ברייט:
— קומט, מע האַט איך פּיין באַלוינט!
זינגען ביכער פּול מיט פּרייד:
— קינדער, לייענט אונדז און שוינט!

שטראַלמ די שול פון עק ביז עק,
הילכט מיט שמחה גראַד נאָך גראַד:
— לעבן זאַל די ביבליאָטעק!
לעבן זאַל דאָס בוך, וויזואַט!

שולגלעקל און טינטערל

האַט שולגלעקל ארויסגעשטעקט
דאָס צינגלע פארשמאכט
און האָט א שטילן קרעכץ געטאָן
אין סאמע האלבער נאכט:

— און, טינטערל, דו טינטערל,
דריי אויס דיין פנים שווארץ
און לאָז מיר פאר דיר אויסגיסן
מיין פול און ביטער הארץ.

מיט דינע טינט פארצייכנט מען
אמאל גאָר קלוגע רייד, —
וועסטו, אפשר, מיר עצהגען
און זאָגן דעם באשירד:

וואָס זענען מערער קינדער
אויף מיר ברונג און אין פעס
ווען כ'קרינג, ווען איך צעגלעקל זיך
און רוח ארניין אין קלאס?

אריינצוגיין דערפרייט זיך גאָר
א קליינע גרופע בלוז,
די איבעריקע טאנצן אוש
ווען כ'צלעקל אויף ארויס.

מיין שפראך איז דאך די זעלביקע,
כ'קלינג שטענדיק: — דין, דין, דאן!
אז יעדער זאל מיך לייב האבן, —
איז וואסזשע דארף איך מאן?

א גענעץ גיט דאס טינטערל
און זאגט גאר שטיל און שוואך:
— געפעלן ווערן אלעמען,
איז גאר א שווערע זאך!

מיין זעלבער טינט שרייבט שוודות און,
איז בעסער מיינסטן, וואס?
קען ווער פון דעם צופרידן זיין,
א צווייטער — קרימט די נאן.

דו טו דיין ארבעט, קרענק זיך ניט,
אבי גאר גוט געמאכט.
לאז שלאפן איצטער, גלעקעלע,
ס'איז שפעט. — א גוטע נאכט!

טיטאס שיכלעד

נאך א טאג פון שטיף און שפיל —
שלאפט איצט טיטא מיר און שטיל.

נאך בני אים אונטערן בעט,
האבן שיכלעד זיך צערעדט.

קרעכצן ביידע שטארק פארשמאכט:
— דאנקען גאט, וואס ס'איז שוין נאכט!

וויפל פנין און וויפל פלאג
שטייען מיר דאס אויס דעם טאג.

וויפל גאסן לאנג און גרויס
מעסט ער מיט אונדז, טיטא, אויס.

קלאפט מיט אונדז, אז ס'גייט א רוך
פילקעס, שמאטעס, שטיינער אויך — — —

וון א בוידעם — איז ער פיל.
ער אנטלויפט מיט אונדז פון שול.

הייסט די מאמע ווו אים גיין, —
דריגעט ער מיט אונדז אויף ניין.

קאפעט קינדער ווו ער קריגט.
זעט ווי מיר זענען צעפליקט!

קוקט ווי מיר זענען פארשמוצט,
ניט גערייניקט, ניט געפוצט!

קרעכצן שיכלעך זייט ביי זייט:
— אוי, ס'איז מיטאָ ניט קיין לייט!

טיטא האט מיר פיינט

ליגט אין וואשצימער דאס זייפל,
קרעכט א גאנצן טאג,
און ווען ס'קומט נאך אן דער אונט, —
ברעכט עס אויס אין קלאג:

— בערשטל, קעמל, קראן און האנטעד,
טייערינקע פריינט,
וואסזשע זאגט איר צו מיין מזל? —
טיטא האט מיר פיינט!

נאך ער מירט מיר, נאך ער וויכט מיר,
כ'וויל דאך טאן אים גוטס,
כ'וויל זיין קערפער, הענט און פנים
רייניקן פון שמוץ.

כ'וויל באפרייען אים פון בלאטע,
מאכן פיין און ריין,
זאלן אלע זען און וויסן,
אז ס'איז טיטא שיין.

קוקט ניט טיטא אין מיין ווינקל,
רירט ער מיר ניט אן.
בערשטל, קעמל, קראן און האנטעד —
וואסזשע זאל איך טאן? — — —

פארוואס בין איד ניט קראנק?

בערל איז א פוילער,
האט פיננט זיין שול, זיין באנק, —
איז ער מקנא, שטענדיק,
א יעדן וואס איז קראנק:

— אט יאסל האט א מזל:
די שול באזוכט ער ניט
שוין בארד א גאנצן חדש,
צוליב זיין דיפטעריט.

און מאטל האט גאר מאזלען,
און יאנקל שקארלאטין,
דער האט אזא מין קראנקהייט
און דער — אן אנדער מין.

און ער — איז א געזונטער,
געפאקט און אויסגעפילט,
איז קיינמאל ניט פארקאטערט
און קיינמאל ניט פארקילט.

— באטראכט אים ווען דער דאָקטער
דערהערט ער, צום פארדרום:
— ביסט בערל, אָן עין־הרע
געזונט, נאָר ווי א נוס!

באזוכט האָט ער, אנומלט,
א חבר, אין שפיטאַל,
האַט ער געקוקט מיט קנאַה,
געטענהט אויפן קול:

— נו, זעט א מיין גוֹיעֶרן:
די בעטלעך אלע פול
מיט גליקלעכע, מיט קינדער,
וואָס גייען ניט אין שול!

איז בערל א באטריבטער,
אים פייניקט איין געדאנק:
— אוי, בין איך א שלימזל!
— פארוואָס בין איך ניט קראַנק?

טענהט די מטבע פון פינה סענט

טענהט אין דעם קינדלס הענט
די מטבע פון פינה סענט:

— ווו בין איך שוין ניט געווען?
וואס האב איך שוין ניט געזען?

פאלאץ, שטיבל און פאבריק,
ארבעט, דלות, פראכט און גליק.

כיוואנדער אום בני קליין און גרויס,
האנט אריין און האנט ארויס.

איינער האלט מיך לאנג בני זיך,
איינער שיקט אוועק מיך גיך.

כ'האב ליב גיין צו הילף אין נויט
און אין קראם פון שפיץ און ברויט.

כ'ציטער אבער און איך וויין
ווען כ'מוז אין אפטיקן גיין.

כ'האב אויך פינט און מינד פארביי
יעדע קלייט פון נאשעריי.

אָט די קלייטן, וויי און ווינד,
מאכן קראנק א יעדעס קינד,

פוילן ציין אויף שריט און טריט,
רויבן צו דעם אפעטיט.

איך דערפריי מיד ווען איך לויף
מיטהעלפן אין ביכערקוויף

און אין שרייבגעצינגעשעפט,
נאָך א בלייער, נאָך א העפט.

יא, כ'בין מיד פון לאנגן וועג.
טראַג מיד, קינדל, איצט אוועק

צו דיין שפּאַרקאסע, אהין,
צו די ברידער פון מיין מין.

לייג מיד דאָרטן, די מינוט,
כ'זועל מיד אויסרוען גאָר גוט.

און ווען ס'קומט א גוטער צוועק,
רוף מיד דעמאָלט, קינד, און וועק, —

שפּרינג איך גלייך, ארויס מיט פרייד:
— כ'בין צופרידן! איך בין גרייט!

דאס געוויין פון בריוונבלאק

גיט א קרעכץ דער בריוונבלאק
און פארגייט זיך אין א קלאג:

— זעט נאָר, וויי איז מיר און ווינד,
וואָס ער ווערט פון מיין געזינד.

מינע קינדער פון פאפיר
רייסן גאָר זיך אָפּ פון מיר.

אלע טאָג גייט ווער אוועק,
יעדער איז אן אנדער וועג.

איינער כאפט א גרוס און פאַרט
צו א קרוב, ערגעץ דאָרט.

שווימט א צווייטער, אין א שיה,
איבער ימען ברייט און שיה,

פירט דער באַבען גוטע רייד,
ליבע, בענקעניש און פרייד.

גייט א דריטער, ווייט, העט, העט,
איבער לענדער, איבער שטעט,

טראַגט א טרייסט און טראַגט א טרער
פאר די פריינט וואָס ליידן שווער — — —

און אמאָל נעמט טאטע גלאט
זיך צו שפילן מיט זיין יאט, —

רייסט ער קינד נאָך קינד בני מיר,
קנייטשט אים פערדלעך פון פאפיר.

און ווער סיגייט פון מיר אוועק,
קומט ניט מער צוריק — א שרעק!

איך פארשווינד אין וויי, כ'גיי איין, —
און מיין סוף, זאגט, וואָס וועט זיין? — —

וואקאציע

געשלאסן איז אצינד די שול,
פארמאכטע שטייען קלאסן,
מיט קינדער, קליינווארג, זענען פול
די פלעצער און די גאסן.

און פריילעך זינגען זיי אין כאָר
און שפרינגען אום און זשומען:
— גוט יום־טוב, קינדער, אונדז, גוט יאָר:
וואקאציע איז געקומען!

און יעדער פארק, ער ווינקט און רופט,
א גרינער און א ליבער:
— צו מיר, צו מיר, נאָך פרישע לופט —
פארלאַזט אייערע שטיבער!

עס זינגען וואלד און פעלד, און טיך,
מיט פרישקייט און מיט בלומען:
— צו אונדז, צו אונדז, גוט יום־טוב אינד! —
וואקאציע איז געקומען!

הערט א מעשה, הערט א ווונדער

הערט א מעשה, הערט א ווונדער:
גיט מיין קינדל נאָר א לאך —
פליט אין לופטן איר געלעכטער
און בלייבט הענגען אויפן דאך.

לאכן טויבן, לאכן שפערלעך,
אזוי גלעקליך און פריי,
לאכן אלע מינים פייגל,
ווען זיי פליען דאָרט פארביי.

הערט א מעשה, הערט א ווונדער:
גיט מיין קינדל נאָר א זונג —
פליט איר ליד צו דער לבנה,
בלייבט דאָרט הענגען מיט א קלונג.

זינגען שטראלן, זינגען שטערן,
אזוי גלעקליך און פריי,
זינגען אלע זילבער-וואַלקנס,
ווען זיי שוועבן דאָרט פארביי.

ווי מײן מאמע

כ'בין ניט מער קיין ברעקל מיידל,
זעט, עס קליידט מיר אזוי גוט
מאמעס שיך און מאמעס קליידל,
טאש און הענטשקעס און איר הוט.

כ'שטיי ביים שפיגל אין די זאכן, —
ס'איז מײן אויסזען פײן און גלאט.
כ'זועל מײן טואלעט איצט מאכן
ווי מײן מאמע, אקוראט.

זאגט, איך שפרניז ניט ווי קיין דאמע?
כ'בין א גרויסע שוין, ס'איז קלאַר,
איך בין ריכטיק איצט מײן מאמע, —
אז ס'זאל פערן עס א האַר!

ליאלקעלע וויל עסן!

גיכער, קיכעלע, דו מיין,
קאך און פרעגל גוט און פיין,
דארפסט דאך ניט פארגעסן:
ליאלקעלע וויל עסן!

כ'האב מיט איר א סך שפאצירט
און אין גארטן זי געפירט,
לאנג מיט איר געשפרונגען
און געטאנצט, געזונגען.

איצטער זיצט זי מיד און שטיל,
אין א ווינקל, אויפן דיל.
א, זי שרייט שוין: — מאמע! —
הונגעריק מסתמא.

גיכער, קיכעלע, דו מיין,
קאך און פרעגל גוט און פיין,
דארפסט דאך ניט פארגעסן:
ליאלקעלע וויל עסן!

שפיר ניט מיט בלייזן

האלבע נאכט. אין בעטל שלאפט
יאסעלע דער יעגער.
פלוצלונג — זינע שפירגעצינג
קומען צום געלעגער.

אלע, שטארק צעמויקטע,
וויינען זיי און שרייען:
— אוי, נעם צו פון אונדז ביקס!
שפיר ניט מיט בלייזן!

קוק, זי האט, פון העלער הויט,
זיך אין אונדז צעשאסן,
ס'האט דיין ביזע שפירגעצינג
אונדזער בלוט פארגאסן.

קומט דאס בערעלע צום בעט
קרעכצט אין זויי געבויגן:
— זע, דיין ביקס האט אויסגעזעצט
מינע ביידע אויגן!

שפרינגט דאס העזעלע אין שרעק,
וויינט אין שווערן טרויער:
— אפגעשאסן האט א קויל
מיר איין לאנגן אויער!

שרײַט דער גומיהאָן: — אין בױך
מיר גענומען קנאלן!
איך פארליר מיין לעצטן הויך,
אַטאָ וועל איך פאלן!

וואַקלט אום זיך דער פּאַיאָן,
גיסט מיט טײַכן טרערן:
— מיר — אין נאָן אַרײַן געצילט
און דערנאָך אין שטערן!

אױף דער שוועסטערס ליאלקעלע
איז אַ צער צו קוקן:
אַפּגעשאַסן הענט און פּיס —
ליגט זי אויפן רוקן.

אלע שטאַרק צעמזיקטע
וויינען זיי און שרײַען:
— אױ, נעם צו פון אונדז דיין ביקס!
שפּיר גיט מיט פּלײַזן!

וויין נישט בערעלע

וויין ניט בערעלע, מיין קינד,
ס'וועט דיין שוועסטערל נאך קומען,
ליאלקעלע איז קראנק, מען האט
אין שפיטאל זי צוגענומען.

געכטן, ביי דעם טאג, איז זי
שרעכט געפאלן און אומגליקלעך,
ס'הענטל האט צעבראכן זיך
און איר קעפל אויך אויף שטיקלעך.

ס'איז מיין ווייטאג זייער גרויס,
כ'קען דיר גארניט אויסדערציילן!
איצטער ליגט זי אין שפיטאל,
דארטן וועט מען זי פארהיילן.

און דו, בערעלע, מיין קינד,
דיינע טרערעלעך זיי רינען,
זוכסט דיין שוועסטערל ארום —
און דו קענסט זי ניט געפינען.

כ'וועל דיר נעמען אויף די הענט
און דיר זינגען שיינע לידער.
היינט קומט ליאלקעלע צוריק
מיט געזונטע, נייע גלידער!

א וונדער-שפילמאשין

שטייט דאס בענקל, טענהט, שרייט:
— מאכט א ווארע, פראסטע לייט!

מיש און שאפע, און בופעט —
דרד-ארץ ווען איך רעד!

פרעגט נאר טיטאן ווער איך בין —
כיבין א וונדער-שפילמאשין:

אטא בין איך גאר זיין פערד,
און אט לייגט ער מיר פארקערט,

כי ווער א טראמוני, צי א באן,
אדער גאר אן עראפלאן.

און דא ווער איך גאר א שוף,
שוויים אין ימען ברייט און טיף.

מיט א קולכל, באלד, א דינס,
שרייט ער: — כפיר א וועגל גרינס!

וואָס מיר בענקל, ווען מיר באַנק —
איצטער בין איך גאָר א טאַנק,

פאַר און שים אויף לינקס און רעכטס,
העלה איך קעמפן קעגן שלעכטס.

לאַכט ניט מעבל, שטיקער האַלץ!
שרייט דאָס בענקל הויך און שטאַלץ:

— פּרעגט גאָר טיטאַן ווער איך בין —
כ'בין א ווּנדרער־שפּילמאַשין.

דער טיש, די שטולן און דער זייגער

שטייט דער טיש אין מיט פון צימער
און ער קלאַגט זיך אין געוויין:
— וואָסזשע טויגן מײנע פיס מיר,
אז איך קען אויף זיי ניט גיין?

הערלפן אים די שטול קרעכצן:
— ער איז דאָך גערעכט, נו, אַט
מיר קענען דאָך אויך ניט מאַכן
מיט די פיס דעם קלענסטן טראַט!

— איך האָב ניט קיין פיס אין גאַנצן!
לאַכט דער זייגער גאָר געשמאַק:
— און איך לויף און גיי פסדר,
טיק און טאַק! און טיק, און טאַק!

די זייגערס

(קרנוזשפיל, נאך דיטשישן)

די זייגערס, ליבע קינדער,
זיי האבן ניט קיין דו,
זיי גייען זומער, ווינטער
און קלאפן פריילעך צו:

טיק־טאק! טיק־טאק!

די זייגערס אויף די טורעמס
זיי גייען נאך באזאכט,
אין רעגנס און אין שטורעמס,
גאנץ רויק, טאג און נאכט:

טיק־טאק! טיק־טאק!

עס גייען אבער ניכער
די זייגערס אויף דער וואנט,
דער טאג איז שטענדיק זיכער,
זיי קלאפן נאך א נאנד:

טיק־טאק! טיק־טאק!

די קליינע אבער אבילן,
— קיין צייט געוויס נישטא —
זיי מאכן הונדערט מילן
אין רעדל, יעדע שעה:

טיק־טאק! טיק־טאק!

דריי רעדער

(קרנוזשפיל, נאך דעמטשישן)

דריי זיך אינעם זייגער, פיין,
רעדעלע אזוי,
אז מיר זאלן זיכער זיין
מיט דער צייט, גענוי.
זייט דאס רעדל: צאך! צאך! צאך!
און דער זייגער רעדט זיין שפראך:
— טיקע! טאקע! טיקע! טאק!
טיקע! טיקע! טאק!

נרעסער מוז דאס רעדל זיין
אין דער ניימאשין.
זייט דאס רעדל גלאט און פיין,
זייטן פאדעם דין.
און אין פריילעכן געניי
זייט דאס רעדל: דריי! דריי! דריי!
זרע! זרע! זרע! זר!
זרע! זרע! זר!

מילראך, גרעסער פון די צוויי,
זוט געטרני די זאך:
מאלט אונדז קערנער אין געדריי —
וועט זיין ברויט א סך.
העלפט נאך וואסער, פארע, ווינט!
מילראך, דריי זיך גאר געשווינט
גיך ארום! ארום! ארום!
גיך ארום! ארום!

רײטער און פערד

(באוועגונג־שפיל, פֿרעג באארבעט נאָך דײַטשישן)

זיצט דער רײטער שטאַלץ, געלאסן,
טראַגט אים פֿערדל איבער גאסן:
— העי, מיין פֿערדל, יאָג זיך ניט,
גיי פֿאמעלעך, טריט בני טריט!

מיט דער בײטש אין לופטן שמיצט ער
און שפּאנט אָן די לייצעס איצטער:
— טראַג מיך פֿערדל גיכער, טראַג,
הייב אָן לויפן, גיב אַ יאָג!

דארף מען איצטער גאָר פֿרוכירן
מיטן פֿערדל גאלאָפֿירן.
מאכט דער רײטער: — האָפּ! האָפּ! האָפּ! —
לאַזט זיך פֿערדל אין גאלאָפּ.

זענען ביידע מיד געוואָרן,
טאקע שוין א סך געפּאָרן, —
וועט פֿאר הינט גענוג שוין זײן:
— פֿערדל, גיי אין שטאַל אריין!

לעבן זאל גימנאסטער?

(פרעג נאך דעמשישן)

האָט איר, קינדער, שוין פראַגירט
גין ווי בושל גייט, שפאצירט?
— איינס, צוויי, דריי, פיר,
שפאנען אלע אין מארשיר.

איצטער ווייזט נאָר, צי איר קענט
ווי פאיאז באוועגן הענט?
— וויס! האָפ! היפ! האָפ!
דא ארויף און דא אראָפ.

קענט איר, קינדער, מאכן אויך,
ווי דער בער פאלט אויפן בויך?
אַט אזוי! אַט אזוי!
אלע מאכן עס גענוי.

ווייזט איצט, קינדער, גיכער, מיר,
ווי גייט קאז אויף אלע פיר:
גיי! גיי! גיי! גיי!
ווי די קעצלעך, אין א ריי.

איצטער, קינדער, ווי א וויג,
בויגט זיך אלע הין, צוריק:
קער! קער! קער!
דא אהין און דא אהער.

נו, איר זענט געוויס שוין מיר, —
שמעלט זיך גלייך און זינגט א ליד:
טריי! טריי! טריי!
לעבן זאל גימנאסטעריי!

דער בעטלער

(קרניזשפיל נאך דיטשישן)

— ביים! בום! באם!
ווער קלאפט אין טיר: טאק-טאק!
עס קומט געוויס דער בעטלער און
און טראַגט א פוסטן זאק.

— א, עפנט, ליבע לייט
און שענקט עפעס דערבין,
ווייל כ'האָב פון נעכטן, מיטאַנצייט,
נאָך ניט געטאָן קיין קני!

— נו, קום אין שטוב אריין
און שטיי ניט אויף דער גאס,
דו דארפסט לעס אונדזער טיר ניט שטיין,
ביסט הונגעריק און בלאס!

— מיין זאק איז פול און שווער
מיט עסן און מיט געלט!
און פריילעך איז דער בעטלער, מער
פאר אלע אין דער וועלט!

באוועגונג-שפיל

(פרט נאך דיטשישן)

- כ'בין א שוסטער, כ'ארבעט גיד, —
מאך איד שיינע שיד:
גרויסע שיד,
קליינע שיד,
ברייטע שיד,
שמאלע שיד.
- כ'בין א שוסטער, כ'ארבעט גיד, —
מאך איד שיינע שיד.

- כ'בין א שנידער, ס'איז מיין פאך, —
ניי איד רעק א סך:
גרויסע רעק,
קליינע רעק,
ברייטע רעק,
שמאלע רעק.
- כ'בין א שנידער, ס'איז מיין פאך, —
ניי איד רעק א סך.

- כ'בין א בעקער, באק איד מיר
ברויטן אן א שיעור:
גרויסן ברויט,
קליינעם ברויט,
שווארצן ברויט,
ווייסן ברויט.
- כ'בין א בעקער, באק איד מיר
ברויטן אן א שיעור.

כ'בין א קעכין דא אין שטוב,
קאך איך מינים זופ:
פעטן זופ,
פאסטנעם זופ,
גרינסן - זופ,
סויסן - זופ.
כ'בין א קעכין דא אין שטוב,
קאך איך מינים זופ.

כ'בין א וועשין, ווי איר זעט,
זואש איך סארטן גרעט:
גרויסע גרעט,
קליינע גרעט,
ווייסע גרעט,
טונקלע גרעט.
כ'בין א וועשין, ווי איר זעט,
זואש איך מינים גרעט.

כ'בין א קליינער טענצעריונג —
גיב איך יעדן שפרונג:
גרויסן שפרונג,
קליינעם שפרונג,
לאנגן שפרונג,
קורצן שפרונג.
כ'בין א קליינער טענצעריונג —
גיב איך יעדן שפרונג.

בעלי-מלאכות - שפיר

שוסטער, שוסטער, שוסטער, ארבעט גיך,
מאך פון לעדער נייע שיד,
ניי און קלאפ געשווינדער, —
בארוועס גייען קינדער.
שוסטער, שוסטער, שוסטער, ארבעט גיך,
מאך פון לעדער נייע שיד.

שניידער, שניידער, שניידער, ניי און שטעפ,
אט איז סחורה און געוועב,
ניי און פרעס פסדר, —
מענטשן דארפן קליידער.
שניידער, שניידער, שניידער, ניי און שטעפ,
אט איז סחורה און געוועב.

סטאלער, סטאלער, ארבעט אויס
מעבל קליין און מעבל גרויס,
הובל, זעג און האמער —
ליידיק שטייט די קאמער.
סטאלער, סטאלער, ארבעט אויס
מעבל קליין און מעבל גרויס.

שלאסער פניל און שמיד, און בלאז,
מאך א שליסל מיט א שלאס,
טירן דארף מען וויסן
ווי זיי צו פארשליסן.
שלאסער פניל און שמיד, און בלאז,
מאך א שליסל מיט א שלאס.

פ א י א צ ן - ש פ י ר

צאפלמענטשל, סאיז שוין שפעט,

הייב זיך גיכער אויף פון בעט!

אַט אזוי,

אַט אזוי,

הייב זיך גיכער אויף פון בעט!

ווייסט ניט ווינטער וואָס צו טאָן?

נעם די קליידער, טו זיך אָן!

אַט אזוי,

אַט אזוי,

נעם די קליידער, טו זיך אָן!

איצטער, צאפלמענטשל, קלײַב,

זוך אויס צווישן אונדז דיין ווייב.

אַט אזוי,

אַט אזוי,

זוך אויס צווישן אונדז דיין ווייב.

און געארעמט גיי מיט איר,
מאכט איצט גיידע א שפאציר.
אָט אזוי,
אָט אזוי,
מאכט איצט גיידע א שפאציר.

דורכגעשפאנט די גאנצע שטאָט —
טאנץ מיט איר אין קאר אדאָר.
אָט אזוי,
אָט אזוי,
טאנץ מיט איר אין קאר אדאָר.

איד בין פינאטשא

(מאריאָנעטן - טאנץ)

איד בין פינאטשא
א ליאלקע פון האַרץ,
זעט נאָר ווי פריילעך
איד שפאן און ווי שטאַרץ.
טראַ-לאַ-לאַ! טראַ-לאַ!

קינער באווענט מיר ניט,
אינער אליין
קען איד שפאצירן
און לויפן, און גיין.
טראַ-לאַ-לאַ! טראַ-לאַ!

איד בין פינאטשא
פון ברעטלעך געשניצט,
זעט נאָר ווי פריילעך,
ווי פריי איד בין איצט.
טראַ-לאַ-לאַ! טראַ-לאַ!

כגיי מיר שפאצירן
ארויס פון דער שטאַט,
כ'שפרינג אין די פעלדער
און דריי מיר אין ראד.
טראַ-לאַ-לאַ! טראַ-לאַ!

פינאטשאָס לאַנגע נאָז

פינאטשאָ זאָגט אַ לינג אָפּ,
ער טראַכט אים גלאַטיק אַזויס פון קאַפּ —

און ער דערזעט, מיט גרויס פאַרדראָס,
זוי ס'וואַקסט אים אַן אַ לאַנגע נאָז.

וואָס מער אַ וואָרט ער זאָגט אַרויס —
אַלץ לענגער ווערט די נאָז און גרויס,

זי וואַקסט אים ווי אַ צווינגל דיין
און אויפן שפיץ — אַ בלעטל גרין.

ער ווייסט פאַר צער ניט צו טאָן.
די גוטע פיי זי קוקט אים אָן

און שמייכלט שטיל, באַטראַכט זיין נאָז:
— ס'איז אַמת אַלץ, פינאטשאָ, וואָס?

פינאטשאָ שווינגט, ער לאָזט אַ טרער:
— ס'איז לינג, אַ, איך וועל ניט מער!

רחמנות קריגט די גוטע פיי,
זי גיט איר ווונדערשטאַק אַ דריי —

און ס'גלויבט פינאטשאָ ניט זיין בליק:
עס ווערט נאַרמאל זיין נאָז צוריק.

קליינע קלעזמערלעך

א ל ע : — מיר זענען קליינע קלעזמערלעך,
מיר גיבן א קאנצערט,
מיר שפילן איך א שיינעם ניגון,
הערט נאָר, אלע, הערט:
ניגן - ניגן!
ניגן - ניגן!
הערט נאָר, אלע, הערט!

טרובע-שפילער: — אויף א טרובע שפיל איך סאַלאַ,
בלאָז און בלאָז מיט ברען,
כ'בין דער ערשטער אין אַרקעסטער —
ווייז איך וואָס איך קען:
טרו - טו - רו!
טרו - טו - רו!
ווייז איך וואָס איך קען.

פּוּ י ק ל ע ר : כ'בין דער פּוּ י ק ל ע ר, אויף מיין פּוּ י ק ל
שלאַג איך דאָ צום טאַקט,
הערט נאָר אלע, הערט נאָר אלע,
ווי עס פּוּ י ק ל און קנאַקט:
פּוּ י ק ל - פּוּ י ק!
פּוּ י ק ל - פּוּ י ק!
ווי עס פּוּ י ק ל און קנאַקט.

טאצן-קלאפער: — און איך ארבעט מיט די טאצן:
טשים! און טשאם! און באץ!
זעט ווי פריילעך, זעט ווי פריילעך
קלאפ איך טאץ אין טאץ:
צימע - צאָם!
צימע - צאָם!
קלאפ איך טאץ אין טאץ.

ק ל י נ ג ע ר : — אויפן דרױעק מיטן קלינגער
שלאָג איך: גלין און גלאָן!
מיט א שטעקל, מיט א פלעקל,
קלינג איך יעדן טאָן:
גליני - גלאָן!
גליני - גלאָן!
קלינג איך יעדן טאָן.

א ל ע : — מיר זענען קליינע קלעזמערלעך,
מיר גיבן א קאָנצערט,
מיר שפילן אייך א שיינעם ניגון,
הערט נאָר, אלע, הערט:
ניגן - ניגן!
ניגן - ניגן!
הערט נאָר, אלע, הערט!

מישעס פידל

מישע האָט א פידל,
שפילט ער אזוי שיין,
אויך ביינאכט, אין חלום,
קומט זי אים צוגיין,

וועקט אים: — זע נאָר, מישע,
פון דיין יעדן שפיל,
ווערט א קלאנג געבוירן,
טענער אזוי פיל.

און פארשיידן זענען
יעדער קלאנג און טאָן,
אַטאָ, זעסט? זיי לעבן,
קוק זיי איצטער אָן!

מישע זעט: פון פידל
קומט א טאָן צוגיין,
קורץ און גראַב, ער טענהט:
— דאָדאָ בלייב איך שטיין!

הייבן אָן צו קומען
טענער אלערליי,
איינער — לאכט אין פריידן,
איינער — קרעכצט אין וויי.

אַמאָ גייט אַ הויכער
טאָן מיט לאנגע פיס,
אַט אַ קלאנג אַ ווייכער
שמייכלט צוקערזיס.

און דאָ גיבן טענער
קליינזארג זיך אַ שאַט,
יאָגן מיט געזאנגען,
טאנצן אין אַ דאָד.

לויפט אַ טאָן אַ פאלשער,
דרייט זיך לינקס און רעכטס
און וווּ נאָר ער שטעלט זיך —
מוז ער אַנטאָן שלעכטס — — —

קומען און פארגייען
טענער אָן אַ שיעור,
פון דעם סאמע מינדסטן,
מישעס, פינגערריר,

פון דעם סאמע קלענסטן,
מישעס, בויגנצי.
אַט אזוי, פסדר,
אזש ביז אין דער פרי.

רעטענישן

— 1 —

איז דעם גארטן שטייט א ריז,
האָט ער הונדערט הענט געוויס.

גרינע לאַקן האָט ער גאָר,
ניט קיין שוואַרצע, בלאַנדע האָר.

און ער טוט די מענטשן גוטס:
שענקט זיי פרוכטן אויפן טויז.

און פון היץ באשיצט דער ריז.
טרעפט גאָר, קינדער, ווער דאָס איז?

— 2 —

צי פון ריטלעך, צי פון ליים,
בויען ביידע זיך א היים.

אן מכשירים, אן געציג,
ניט אויף דר'ערד, גאָר אויף א צווייג.

איז דאָס שטיבל אן א בעט,
גאָר מיט פערערן געבעט.

— 88 —

אַנשטאַט מעבל — שטרױ און גראַז.
קינדער, טרעפט, ווער זענען דאָס?

— 3 —

אין אַ פארביק־העלן קלייד
שטייט זי אין דער מיט פון בייט,

שמעקט מיט זעלטענעם פערפום.
טרעפט, אז הייסן הייסט זי — — —

דאָס ליד פון זיידע שרעטעלע

אין געדיכטן, אין טונקעלן וואַלד,
שיינט לבנה אין מיטן דער נאכט.
אויף א בערגל, דאָרט, אונטער א שוואַם,
זיצט א שרעטעלע שטיל און פארטראכט.

און ארום אָט דעם בערגל, אין ראָד,
ליגן זינע חברים אין גראָז:
ליגט דער הירש און די לאַם, און די טויב,
און די וועווערקע, פיקהאַלץ און האָז.

פּלוצלונג הייבט אָן צו וואַרקען די טויב
און זי מורמלט א שטילע ארויס:
— ס'איז אונדז אומעטיק, זיידע, אזוי, —
זינג דיין לעבנס־געשיכטע אונדז אויס!

גיט דאָס שרעטל א גלעט זיך די באַרד
און הייבט אָן מיט א ציטער אין קול:
— ס'איז מיט הונדערטער יאָרן צוריק,
ווייט, א שטיבל געלעגן אין מאַל.

האָט אין שטיבל א באַבע געוויינט,
פלעגט זי אויסטראכטן מעשהלעך שייַן.
און אויך מיך האָט זי אויסגעטראכט, פּיין,
אין איר קאפּ, ווי א שרעטעלע קליין.

איינמאל, פינצטער געווען איז די נאכט,
ס'האט אין שטיבל א פייער געברענט,
האט דער פלאם זיך א רויטער געוויגט
און מיט שאטנס געטאנצט אויף די ווענט.

איז די באַבע געזעסן פארקלערט
און די אייניקלעך, שטייל, ארום איר,
און זי האט זיי א מעשה דערציילט
פון בריליאנטענע בערג און פון מיר.

האָב איך פלוצלונג דערפילט ווי איך לעב,
כ'האָב פארווינדערט מיר אומגעקומט באלד
און דערזען, אז איך פלי פון איר מויל
צו א גרויסן און טונקעלן וואַלד.

און פארטראַגן מיר ווייט, צו א באַרג,
האָט א פּוֹת א סודיקער, גיך,
כ'האָב דערזען א פארפשוּפטן שלאָס,
פול מיט שרעטעלעך קליינע, ווי איר.

האָב איך יאָרן געווינט צווישן זיי,
ס'איז געווען א גליקלעכע צייט:
אוצרות פלעגן מיר גראַבן אין בערג
און אוועקשענקען אַרעמע לייט.

זענען דיכטער געקומען צום שלאָס,
האַבן לאַנג, אונדז, און גידיק באַטראַכט,
און געפאנגען אַ סך פון מיין פאַלק,
און אין ביכער פארשלאָסן, פארמאכט.

זענען מאַלער געקומען צוגיין,
אין די אויגן אַ פייער צעברענט,
אונדז מיט פארביקע קליידער פארנארט
און צעהאנגען אין בילדער, אויף ווענט.

אַבער איך בין אנטלאָפן העט, ווייט,
און געבלאַנדזשעט אין מורא און שרעק,
כ' האָב אַ פשוּפדיק רינגל געהאַט —
האַב איך אויך אים פארלוירן אין וועג.

כ' האָב פארצויבערטע לעטשלעך אַ פאַר,
אין מיין וואַנדער, צעריסן אויף פינג, —
און פון דעמאָלט באהאַלט איך מיך דאָ
אין דעם בערגל, אויף וועלכן איך זיין.

כ' קום ארויס נאָר אין ליכטיקע נעכט
און איך וואַנדער צו קינדער אין שלאָג,
מאַל זיי וונדער־חלומות אַ סך.
און אַט איז שוין מיין לידל ביים סוף!

אַלְיָהוּ הַנְּבִיא

אַלְיָהוּ רַיַט אִין הַימָל
אוּיָ א פֿייער פֿערד.
זוען עס קומט די נאכט פון סָדֶר —
נידערט ער אויף דר'ערד.

בלויבט ער שטיין אזוי אין דרויסן,
קוקט ארום זיך: — וואָס?
האַט מען שוין, אין אלע הַניזער,
צוגעגרייט מיין פֿוס?

— זע, ס'איז אונדזער טיר שוין אָפֿן,
קום צו אונדז ארײַן!
אַלְיָהוּ, גוטער נְבִיא,
טרינק א ביסל וויין!

יְצִיאַת מִצְרַיִם

(ק ר נ ז ש פ י 5)

- מִשָּׁה: — אִין וועג ארײַן, אִין וועג ארײַן,
איר זענט שוין אלע פריי!
- יִידן: — מיר וואנדערן, מיר וואנדערן,
פון לאנד פון שקלאפערײ!
- מִשָּׁה: — וואָס ארבעט איר פון טייגן אויס?
וואָס מאכט איר דאָ דערפון?
- יִידן: — מיר באקן איצטער פלעצעלעך
און מצות, אויף דער זון!
- מִשָּׁה: — ווער ווייזט די שווערע וועגן אײַך
אין מדבר און אין ים?
- יִידן: — באטאָג א גרויער וואַלקנזיגל,
באנאכט — א פייערפלאם!
- מִשָּׁה: — וווּ פיר אײַך אײַך מיט קינד און קײט?
ווּ פיר אײַך אײַך אצינד?
- יִידן: — צו יענעם לאנד, דעם זוניקן,
ווּ מילך און האַניק רינט!

אַז יִשְׂרָאֵל

ווען דער שונא, א באזיגטער,
האַט אין ים־סוּף זיך געטרונקען,
האַט דאן משה מיט די יידן
אַט דעם שיר צו גאַט געזונגען:

— גאַט מיין מאכט איז און מיין העלפער,
כּוֹזַעל אים זינגען און אים לויבן!
גרויסער גאַט פון פאַטער מינעם,
כּוֹזַעל זיין נאַמען הויך דערהויבן.

גאַט — ער איז א מאן א קריגער
און יעהאָוּא איז זיין נאַמען.
פּרַעַהם רייטוועגן און חיל —
האַט געשלינדערט — אין די שטראַמען.

ס'האַט דער ים־סוּף, אלע זעלנער,
צוגעדעקט און אינגעשלונגען,
ווי א שטיין, אין טיפע גרונטן,
זענען אלע זיי פארזונקען.

נאָט, דיין רעכטע האנט איז מעכטיק,
און מיט ווונדער־פּוֹחַ שטראַלט זי,
נאָט, דיין רעכטע האנט, די פעסטע,
ברעכט די בייזע פּינט און שפּאַלט זיי.

מיט דיין הויכער מאכט, דער שטאַלצער,
שטערסטו אלע וואָס באַרראָען;
שיקסט דיין צאָרן נאָר אַרונטער —
ברענען שזנאים ווי די שטרויען.

דאס ליד פון פרייהייט

די יידן זינגען אין דער נאכט
א העלן שיר, א נייעם.
באפרייט פון שקלאפעריי, דערוואכט, —
פארלאזן זיי מצרים.

מיט האק און פאק, מיט קינד און קייט,
זיי וואנדערן פון גשן
און זינגען שטאלע, און פול מיט פרייה,
אין וועג, געפירט פון משה:

— מיר זענען פריי! מיר זענען פריי!
א טויט צו דעם טיראן!
עס ווארט אויף אונדז א לעבן ניי,
אין אונדזער לאנד פנען!

זאל לעבן משה, אונדזער העלד,
אין ליבע און אין טרייהייט!
זאל לעבן אונדזער יידיש פאלק!
און לעבן זאל די פרייהייט!

צום קאמף!

צו גרויס זענען די ווייען,
צו טיף איז אונדזער צער —
פאָרויס, צום קאמף, איז רייען!
דאָס פאָלק איז אין געפאר!

גייט, דרייסטע פריי-ארמייער,
מיט פעסטן טראַט און שפאן,
מיט בלוט פון מאקאבייער,
מיט מוט פון פארטיזאן!

צום קאמף מיט די רשעים!
דער שונא ברעכט, צעשטערט, —
פאָרויס איר חשמזנאים,
באצאלט אים ווי זיין ווערט!

גייט, דרייסטע פריי-ארמייער,
מיט פעסטן טראַט און שפאן,
מיט בלוט פון מאקאבייער,
מיט מוט פון פארטיזאן!

נקמה-פלאם זאל צינדן
דעם שונא, אומגעריכט; —
עס מוז דאס ביז פארשווינדן,
ס'מוז אויפגיין אונדזער ליכט!

גייט, דרייסטע פריי-ארמייער,
מיט פעסטן טראַט און שפאן,
מיט בלוט פון מאקאבייער,
מיט מוזט פון פארטיזאן!

מאמע, מאמע

— מאמע, מאמע, ווייט פון דאנען,
קעמפן זיי, די פארטיזאנען?

— ווייט, אין רוסלאנד, ליטע, פוילן,
אונטער פניער, שווערד און קוילן!

— מאמע, מאמע, זאג פון וועמען,
גייען זיי נקמה נעמען?

— פון די שונאים, וועלכע ווענדן
אן דעם גרויל, אונדז צו פארלענדן.

— ווערושע זענען זיי און וועמעס
אָט די קעמפער פארן אָמת?

— דינע פעטערס, דינע מומעס,
זיין און טעכטער, אונדזער אומהס!

לאַמיר שפּרינז

(קרייז שפּיר)

לאַמיר שפּרינז, לאַמיר שפּרינז,
שטאַלץ, ווי הענער גייען.
לאַמיר ווייזן, לאַמיר ווייזן
ווי די הענער קרייען.

אלע קינדער, אלע קינדער
קרייען מיט א ניגון:

— קוק-קוק-קוק!

און אצינדער, און אצינדער
ווערן זיי אנטשוויגן.

לאַמיר שפּירן, לאַמיר שפּירן
אין א קרייז, א גרויסן.
לאַמיר בילן, לאַמיר בילן
ווי די הינט אין דרויסן.

אלע קינדער, אלע קינדער
בילן מיט א ניגון:

— האו! האו! האו! האו!

און אצינדער, און אצינדער
ווערן זיי אנטשוויגן.

לאָמיר קניען, לאָמיר קניען,
איצטער, גיכער, שפּרינגען.
לאָמיר פּליען, לאָמיר פּליען
און ווי פייגל זינגען.

אלע קינדער, אלע קינדער
פּליען מיט א ניגון:
— ציף! ציף! ציף! ציף!
און אצינדער, און אצינדער
ווערן זיי אנטשווינגן.

א פייגלשע חתונה

אין וואלד איז לעבעדיק ביו גאָר:
ס'האַט חתונה א פייגלפאַר.

די פֿלֶה איז די שטילע טויב,
אין ווייסן חופּה־קלייד און הויב.

דער חתן שוואַלב, מיט טשאַק און קנאַק,
איז אויסגעפּונצט אין שוואַרצן פּראַק.

דער פייגלשער אַרקעסטער שפּילט,
עס זינגט און שאַלט, און פּויקט, און טרילט.

די קלעזמער זיצן אין א ריי,
עס בלאָזט אין פּלייט דער סאַלאָוויי,

און דער קאנאָריק פּידלט הויך,
דער פּיקהאַלץ פּויקט, אז ס'גייעט א רויך.

די קליינע שפּערלעך צימבלען צו,
די סאַווע רייבט אין באַס: — בּוּהוּ!

און פייגל שוועבן היין און הער,
מע טאַנצט אין ראָד א שיינעם שער.

עס הוליען אלע גרויס און קליין, —
באלד וועט מען צו דער חופּה גיין.

טויבנטאנץ

קוקט נאָר, קינדער, אויבן,
זעט א שיינע זאך:
אין א רעדל, טויבן,
טאנצן אויפן דאך.

בלויע, ברוינע, געלע,
ווייסע אין געדריי.
זונענשטראלן, העלע,
פלעכטן זיך מיט זיי.

פליענדיקע — הושן
פליגעלעך אין גלאנץ,
וואַרקענדיקע — קושן
זיי זיך, אינעם טאנץ.

קאטשקעלעד

(סרניזשפיס)

שיינע, קליינע קאטשקעלעד,
שווימען אויפן טינד,
איינס הינטערן אנדערן,
אין א שורה גלינד.

אַט אזוי,

אַט אזוי,

אין א שורה גלינד!

מאמע קאטשקע פירט זיי אן:
— גיט א הויכן קוואק!
און נאך מיר איצט, קינדערלעד,
שווימט אין א זיגזאג.

אַט אזוי,

אַט אזוי,

שווימט אין א זיגזאג!

וואשט זיך מיט די שנעבעלעד,
סארא פינע נאד!
איצטער אלע קאטשקעלעד,
שווימען אין א ראד.

אַט אזוי,

אַט אזוי,

שווימען אין א ראד.

די קוקאווקע

אלע פייגל בויען נעסטן,
יעדער האט זיין היים, זיין דירה,
איינע, די קוקאווקע, האט ניט,
הוילעט אפ די יארן אירע.

אטא דא — און באלד שוין דארטן,
ס'האט איר שמיען נאך קיין גלייכן,
זארגלאז קוקעט זי אין וועלדער,
אויף די לאנקעס, בני די טייכן.

האדעוועט ניט אירע קינדער,
דאנהט ניט פאר זייער מארגן,
ווארפט זיי אן אין פרעמדע נעסטן:
— זאלן לייטן זיי באזארגן!

ווינקט קאקעטיש צו די פייגל,
שמייכלט אן און פרעגט טשיקאווע:
— זעט מיין עק, ווי לאנג, געשפרענקלט,
כ'בין ניט שענער פון דער פאווע?

לאכט מען אויס נאך די קוקאווקע,
חברט זיך מיט איר ניט קיינער:
— אויך א בריאה! אויך א מאמע!
טייטלט נאך איר יעדער איינער.

אויפן פּרילינג-יום-טוב

מע פּייערט דעם יום-טוב
פון פּרילינג אין פעלד.
די שוואַלב האָט זיך צווישן
דעם עולם געשטעלט,

און רעדט פון די ריזעס
וואָס זי האָט געמאַכט,
ביז זי האָט די בשורה
פון פּרילינג געבראַכט.

זי שילדערט די יאמען,
די הויכן, העטהעט,
די בערג און די טאלן,
די לענדער און שמעט.

און טויבן, און פייגל,
און פלאטערלעך קליין
זיי הערן מיט שפּאַנונג
און טראַכטן: — ווי שיין!

נאָר איינע, די ווייסע
און רויקע שאַף,
איז שטיל, תּמעוואַטע,
פאַרזונקען אין שלאַף.

דער אַקס און די קו
און די קאלב אַבער, דאַרט,
זיי הערן עס ברונג
און ס'דיסט זיי פון אַרט:

— ווי לאנג וועט מען דרעפטשען?
צי וואָס אַט די רייד?
אַט דאָס הייסט אַ יום־טוב?
אַט דאָס איז אַ פרייד?

דער אַקס גיט אַ מרוקע,
די קו ברומט אין בוך.
— העי, שוואַלב! גיט אַ מעקע
די קאלב אין דער הויך:

— דו זעסט גיט מיין טאטן
און מאמען, צי וואָס?
זיי קומען גיט הערן —
נאָר צופֿן דאָס גראָן.

און איד — בין ווי לאנג
וועל מיר נודען און שטיין?
איד בין דאָ געקומען
אַ טענצל צו גיין!

די שוואַרב בלניבט צעטומלט,
באהערשט זיך, קריגט מוט
און זאגט צו דעם עולם:
— אַט נאָך איין מינוט!

איך רייד ניט פאר אלע —
איך רייד נאָר פאר די
וואָס ווייסן, אז הויכקייט
דערגרייכט מען אין פלי.

און ניט בלויז צום פרעסן
איז דופטיקער גראָז,
און טאנץ האַט קיין טעם ניט
אַ צייט און אַן מאָס!

ס'איז ניט פאר בהמות,
איך קען זיי די לייט,
איך דיר, דיין משפּחה, —
איך ווייס ווער איר זייט:

אז אַקס איז דיין טאמע,
— פארענדיקט די שוואַרב —
א בהמה דיין מאמע
און דו — ביסט א קארב!

פֿליטער, פֿלאטער

— פֿליטער, פֿלאטער, פֿארביק און שיין,
זאָג מיר אוואו איז דיין שטיבעלע קליין?

— א לייע, א טולפע, א פנילכל, א רוין,
א יעטוועדע בלום איז מיין דופטיקע הויז!

— פֿליטער, פֿלאטער, זאָג מיר נאָר, ווו
געפינט זיך דיין וויגל צו שלאָפן און רו?

— א בלימל, א בלעטל, א גרעזל צעגרינט,
זיי זענען מיין וויגל געוויגט פונעם ווינט!

— פֿליטער, פֿלאטער, וואָס קענסטו טאָן
ווען ס'ווילט זיך דיר עסן? ווער קאַרמעט דיר אָן?

— מיט בלומיקן בעכערל, ווו נאָר א קווייט,
איז שטענדיק צו קאַרמענען האַניק מיר גרייט.

— פֿליטער, פֿלאטער, זאָג מיר נאָר אויס:
ווער צערטלט און קושט דיר? און ווער באַרט דיר אויס?

— די זון קושט און צערטלט מיר הייס אין געזיכט
און באַרט מיר, א ליבע, אין שטראַלן און ליכט!

פריילין בושל

פריילין בושל גייט שפאצירן
אין די זומפן, אין די גרינע,
רויטע שיך מיט הויכע קנאפל
טראגט זי אויף די פיס, די דינע.

הארט איר לאנגע נאז פארדיסן,
שפאנט א שטאלצע, אנגעצויגן,
קוים זי גיט איר קאפ א שאקל,
קוים א פינטל מיט די אויגן.

זומפ-אינועקטן און מאסקיטן
טומלען אום אין די אירן:
— מאכט א ווארע! מאכט א ווארע!
פריילין בושל גייט שפאצירן!

שפרינגען אפ אין שרעק די זשאבעס,
קוקן פון דער ווייט פארלוירן:
— גאט, באהיט אונדז און באשירעם,
עס שפאצירט איר הויכעכוירן!

יעדער שנעק — הערט אויף צו קריכן,
כאפט, באהאלט זיך אין זיין מושל:
— זע, מיר קניען צו די פיס דיר,
זיי אנדז גנעדיק פרייליך בושל!

שטעלט זי זיך אוועק צופרידן
און פויקט אויס, די וועלט זאל גאפן:
— ווייסט איר שנעקעס, אז די זומפן
זענען בלויז פאר מיר באשאפן!

שעפעלעך

(קרניזשפיל)

די זון, אין באגניען,
שיינט ליכטיק צעהעלט, —
די קלייניקע שעפעלעך
גייען אין פעלד.

זיי גייען,
זיי גייען אין פעלד.

די שעפעלעך שפרינגען
און מעקען אין פרייד,
עס טרייבט זיי דאס פאסטעכל,
שפילט אויף א פלייט.
ער שפילט
און ער שפילט אויף א פלייט.

די שעפעלעך טאנצן
צו יעטוועדן טאן.
זיי קומען צום טיכל
און טרינקען זיך אן.
זיי טרינקען,
זיי טרינקען זיך אן.

דאס פעלד איז א גרינע,
איז פריי אן א מאס.
די שעפעלעך שטייען
און צופן דאס גראז.
זיי צופן,
זיי צופן דאס גראז.

זיי עסן און שאקלען
דערביי מיטן קאפ.
איצט ליגן די שעפעלעך,
רוען זיך אפ.
זיי רוען,
זיי רוען זיך אפ.

ר א ב ט ש י ק

כ'בין פארוואַרלאַזט און א תל,
מיט א צרהדיקער פעל,
ביל איך אום, ווו נאָר א שוועל:
האוו!

כ'האַב קנין בנדל און קנין דאך,
אויסגעהונגערט, מיד און שוואַך —
כ'בין אן איבעריקע זאך:
האוו!

נישטער איך אין יעדן עק,
זוך א ביין, א קני, א לעק, —
טרייבט מען מיד מיט קלעפ אוועק:
האוו!

כ'לייג זיך אויף א בערגל מיסט,
כ'וויל אנטדרעמלען — נאָר אומזיסט —
ס'פייפט דער ווינט, א רעגן גיסט.
האוו!

יעדער הונט — פאררייסט די נאָז:
האַט א היים, א באַלעכאַס,
נאָר איך איינער ניט — פארוואַס?
האוו!

א ה ר י ז

ס'האָט באַשלאָסן טאַמע מוין
אויסצובויען זיך אַ הויז,
און מיט זיין פּאַמיליע זיצט ער,
ווייל מיט זיי זיך עצהן איצטער.

אין אַ רעדל, אויף דער ערד,
פלאַנעוועט מען און מע קלערט
ווי צו בויען, וווּ צו מאַכן
אַט די שטוב מיט זיבן זאַכן.

זאָגט דער טאַמע: — ווייסט איר וואָס?
לאַמיר בויען זיך אַ שלאָס
דאָ, אין ווינקלעק, אין שטיקל,
בני דעם מירמלשטיין פון בריקל.

זאָגט די מאמע: — כ'האַב באַקלערט
מאָכן פֿשוט אין דער ערד
אַ באַקוועם און זויבער גריבל,
וועט עס זיין אַ פּרעכטיק שטיבל!

— אַ, איך האָב אַ טייער אַרט:
לאַמיר בויען אין אַ טאַרט!
שרייט דאָס מיניל נאַשנפרעסער:
— וואָס קען זיסער זיין און בעסער?

לאמיר, גלליכער, מאכן עם
אין א גרויסן, גרויסן קעז!
שרייט זיין שוועסטער מעטערעקל:
— ווילסטו עסן — קני א ברעקל!

שרייט א דריטער: — אין א שוך!
און א פערטער: — אין א בוך!
יעדער קומט מיט נייע פלענער,
וויל וואָס בעסער און וואָס שענער.

זיצט דער טאטע מויו שוין דול
און זיין קאָפּ איז שווער און פול:
דאָס געפעלט ניט, יענץ — ניט אויסן.
ווזינען זיי דערווייל אין דרויסן.

מ י ז נ נ ר י ט

מיקי מינזל יאמערט שווער,
לאזט פסדר טרער נאך טרער
און די קינדער אירע, זעכצן,
העלפן וויינען איר און קרעכצן:

— וואס וועט ווערן? וואס וועט זיין?
זעט נאך סארא נויט און פיין!
אין דעם ענגען קאמער-לעכל
נעצן ווענט און ס'דינט פון דעכל.

ליגט איין מינזל קראנק אויף גריפ,
הוסט די צווייטע מיט א כריפ,
האט די עלצטע א פארקילעכץ
און די יינגסטע א געשווילעכץ.

און דער טאטע, מיקי מוין,
איז שוין הויט און ביינער בלוין,
זוכט ער טעגלעך צו פארדינען,
קען קיין ארבעט ניש געפינען.

שטייען קאלטע רעגנטעג,
הויכט אין שטיבל ווינט און שרעק,
רינען ווענט און ס'דינען טרערן:
— וואס וועט זיין? און וואס וועט ווערן? —

מע טאנצט

זיצט די קוואַקע אָן א זינט,
קוקט צום עולָם פֿון דער ווינט.

אינוואם זיצט זי, טריב, אליין,
קען די שמחה ניט פארשטיין:

גרויס און קליין, און אלט, און יונג,
איז פארטאָן אין טאנץ און שפרונג.

שפרונגען ציגן זיך און הער,
טאנצן בעק א נייעם שער.

קאטשקעס וואקלען: היפ און האָפ!
הענדלעך, הינדלעך — אין גאלאָפּ.

און דער אינדיק מיט דער גאנרו,
גייען גאָר א ברונג-טאנץ.

און דער גרויסער שזמה אָקס,
האַפעט מעקענדיק א פאַקס,

און די יענטעוואטע קו,
האַלט, אין טאקט, אים אונטער: — מוז!

הינמזשע הערט א מין מוזיק —
ס'קערט מיט גרינער גאל צוריק:

מעק! און קוואטש! און קריי! און בראדו!
— ס'הייסט בני זיי „מאָדערנער דזשארז“ —

— ווו געשמאק און ווו געפיל?
קרעכצט די קוואַקע אין דער שטיף:

אוי, נישטאָ דער אלטער גלאַנץ:
זייער לעבנסציל — איז טאָנץ.

נאָר מע האַפעט, נאָר מע קוועלט,
גייט זיי אָן דער צער פון וועלט?

קוילעט מען דאָך, טעגלעך, אויס
אַקסו, קעלבער, קליין און גרויס,

— קאטשקעס, הינער, הענער, גענרז —
און דאָ האַלט מען נאָר בני טעניץ.

נאָר מע האַפעט זיך — און נאָר!
אָך און וויי צו אזא דור!

ב א ק ס

בני דעם אומגעקערטן מולטער,
אין דער מיט פון הויף,
איז א טומל, א געפילדער,
א צונויפגעלוויה.

קומען קוקן, דער און יענער,
אין א ווילד געיעג,
ווי צוויי יונגע, רויטע הענער,
פירן א געשלעג.

בידע האלטן גלייך, סך־הכל, —
באקסן זיך ביז בלוט.
קוועלן אלע פון ספעקטאקל,
גיבן אונטער מוט:

— אין דעם אויג אריין פארפאך אים!
— שינד אים אפ א פעל!
— לייג, צעטרעט אים ווי א ווארעם!
— מאך פון אים א תל!

און די הענער, אנגעהעצטע,
ביז רציחה רויט,
שלאגן זיך מיט פוחות לעצטע —
לעבן אדער טויט!

שטויסן זיך אין ראָד און קוויקן
עופות גרויס און קליין,
שרייען אלע מיט אנטציקן:
— סארא שפיל, ווי שיין!

קוקט די אלטע קוואַקע הינדל
אויפן שלעגערפאַר,
ווענדעט זיך צום הויף־געזינדל:
— וואָסזשע קומט דאָ פאַר?

זאָגט מיר, איך פארשטיי ניט, כילעבן,
וואָס פאר א געשלעג?
שטייט איר נאָך און קוועלט דערנעבן,
— לאַזט ניט! ס'איז א שרעק!

ענטפערט מען איר מיט א שמייכל,
לאכט מען און מע קוועלט:
— איר זענט, קוואַקע, שוין אַן שכל,
ווינט פון אונדזער וועלט!

זיי פארמעסטן זיך אין קרעפטן, —
ס'איז דאָך אזא פרייד!
מישט אייך ניט אין די געשעפטן,
גייט אייך הינדל, גייט!

בלײַבט די קוואַקע גאָר צעטומלט:
הייסט עס, ס׳איז אַ שפּיל?
עקלט איר פון גאַנצן רומל,
שפּילט זי מיט געפּיל:

— טפּן, אויף אַײַער פּרייד געשפּיגן!
וויי צו אַײַער קאַפּ!
זעסט אַ וויסטן פאַרגעניגן? —
און זי טראַגט זיך אָפּ.

כ'האָב געבראַכט א נייעם תּלמיד...

— כ'האָב געבראַכט א נייעם תּלמיד!

ווייזט די קוואַקע אויף איר יאט:

— הער קאנאריק, מיסטער־זינגער,

שריבט אים אַזין אין פינפטן גראד!

— קען שוין אַינער זונדל עפעס?

פרעגט דער לערער פון געזאנג:

— האָט ער ערגעץ וווּ געלערנט,

ווייסט ער שוין א טאָן, א קלאַנג?

— ס'הייסט ער ווייסט? נאָך א מין וויסן!

פרווייזט אים אויסציען א טאָן,

מיט זיין קרייען שטינגט ער איבער

באלד זיין טאטן, חזן האָן!

— אויב ער איז אזא מין קענער,

— זאָגט קאנאריק — ווי איך הער, —

וואַסזשע ווילט איר אים נאָך לערנען?

וואַסזשע ברענגט איר אים אהער?

— הערט איר, טאקע, זאגט די קוואַקע:
— כ'האַב פון אים א קאַפ שוין — האָ!
כ'קען אים אין דער היים ניט האַלטן,
זאָל ער בעסער זיין שוין דאָ.

וון איר ווילט איז ער אינד אויסן,
אומעטום איז ער אינד פול;
איידער שלאָגן זיך אין דרויסן —
בעסער האַלט אים שוין אין שול!

-- הייסט עס, — זאָגט קאנאָריק — ווילט איר
איך זאָל ניאַנטשען זיך מיט אים?
ס'איז מיין שול אן אַרט צום לערנען
און צו אויסבילדן א שטיים!

— כ'בין אינד מוזל אייער תּוֹרָה!
טוט די קוואַקע שאַרף א זאָג:
— כ'וועל אינד צאָלן פיל איר ווילט נאָר, —
אני האַלט אים דאָ דעם טאָג!

דער מיסטער-זינגער צווייטן געסט

זענען אלע שוין געקומען
צו דער פאוועס שיינעם באל.
זיצט מען ארום טיש דעם לאנגן
אין דעם ליכטיק-העלן זאל,

טויב און בושל, אינדיק, גענדזלעך,
הינער, קאמשקעס, יונג און אלט.
איז פארבעטן אויך קאנאריק,
מיסטער-זינגער פונעם וואלד.

זיצט ער אזוי שטיל, באשיידן,
ביי דעם טישברעג, אויף זיין ארט,
קוקט אים יעדער אן מיט נייגער,
יעדער רעדט פון אים א ווארט.

זאגט איין גענדזל צו דעם צווייטן:
— אט דאס ברעקל, ווי דו זעסט,
קליין און דאר, נאך מיט זיין זינגען
קען ער פריילעך מאכן געסט!

וואַרקעט טויב: — פון זיינע לידער
הייבט מיך שטענדיק ביז צום דאך!
— לידער, שמידער! — האקט דער בושל —
ס'איז בני מיר א קנאפער פאך!

האַן מַנגן בורטשעט אונטער:
— אויך א זינגער, אַך און וויי!
אז סך־הכל, זאָגט מען: ווייסט ער
ניט, וואָס הייסט א טאָן פון קריי!

גוידערט זיך די פעטע קאמשקע,
גיט זיך מיט א מאַל א ווענד:
— קוואַקאנאר — — ווי הייסט איר דאָרטן, —
ווייסט אונדז טאקע וואָס איר קענט!

— טאקע! כאפן אונטער אלע:
— זינגט א שטיקל ריינע קונץ!
— נאָר אזוינס — ווי זאָגט מען עפעס!
— מאכט א ביסל פריילעך אונדז!

האלב פארשעמט און האלב צעטומלט
שטעלט זיך דער קאנאריק אויף,
גלייכט זיך אויס, פארדינסט זיין קעפל
מיטן פיסקל אויף ארויף,

טוט א זונג פון גרינע פליינען,
פון די גראָזן, בלום און בוים,
פון דער זון, פון בלויען הימל
און פון רחבותדיקן רוים.

שיט מיט פערלדיקע טרעלן,
ציקלט אויס א וונדער־וועלט.
האָן מַנְגן נייגט אן אויער,
פאווע שטראַלט פאר פרייד און קוועלט.

טייבל הייבט זיך אויש פאר תענוג,
הינדל גיט א טרער א וויש,
גאַנער — איז פון גרויס מתיקות
אינגעשלאָפן אויפן טיש — — —

פלוצלונג פאלט אריין דער אינדיק
גאָר אין מיטן: — גוט און וויל!
אַבער ס'קומט גיט צו קיין עסן, —
פאווע, גיט עפעס אין מויל! — — —

מ א מ ע - לָ שׁוֹן

— א, ווי שיין איבערע קינדער
זינגען מאמע-לָשׁוֹן פֿרײַ!
זאָגט מיט קנאַה צום קאנאָריק
מאמע יאכנע פּאַפּונגי.

— וואָסזשע איז דאָס פֿאַר אַ ווונדער?
גאנץ נאטירלעך איז די זאך!
זאָגט קאנאָריק: — נו, און איבער
זונדל, קען גיט איבער שפּראַך?

— מינינער, נעבעך, האָט קיין צײַט גיט,
איז דעם טאָג פֿאַרנומען שווער:
הירזשעט, מעקעט, קרייט און גראַנערט,
און אַ שְׁעָה נאָך פֿירלֶט ער.

כ'קען דען העלפֿן? ס'איז פֿאַרפֿאַלן!
אויף מיין לָשׁוֹן, סײַ ווי סײַ,
בלײַבט קיין רגע צײַט! זיפט אונטער
מאמע יאכנע פּאַפּונגי.

— נו און איר, אין שטוב, אין דרויסן,
צווישן אייער הויזגעזינד,
רעדט איר ניט קיין מאמע-לשון?
וויזשע רעדט איר מיטן קינד?

— א, אין גאס... און צווישן שכנים...
ס'איז דאך עפעס ניט באקוועם —
ריידן מיר אויף זייער שטייגער,
מאכן נאך א יענעם, דעם.

אבער איצטער קומט וואקאציע,
ווערט מיין קינד איין מאָנאט פריי —
וועל איר לערנען אים מיין לשון!
זאָגט די יאכנע פאָפּוגני.

— עט, איר מיין, ס'איז ניט קיין פעולת!
זאָגט קאנאדיק מיט א לאך:
— מיט א חודשדיקער סגולת —
לערנט מען קיין מוטערשפראך! — — —

ק א ל י ר ון

אינעם הויפל, בני די עופות,
בושעוועט ארום דאָס שלעכטס,
איינער מינדט דאָ אויס דעם צווייטן,
דער גייט לינקס און דער גייט רעכטס.

ס'הערשט דאָ קיינמאל ניש קיין שפּלום
בני דעם עסן, בנים שפּאציר,
יעדע אײנער ווערט געמאַסטן
לויט זײן פארב און זײן קאַליר:

ס'איז דער האָן, דאָ, גאָר א רויטער —
זענען ווייסע גאַנערס גרייט
זיך צו ווארפן אויף אים שלאָגן
און אים זידלען ווען ער קרייט.

און די קאמשקע איז א גרינע,
קוים א טאַג דאָ צווישן זיי, —
חֲבֵרַט זיך מיט איר ניש קיינער,
לידט זי תּרפּוֹת אלערליי.

ס'וויסע הינדל צופט דער שווארצער
נאָר אין קעפל און אין עק,
בלאָזט זיך גאַוהדיק און טרײַבט זי:
— מיאוסע נעגערטע, אוועק!

האלט זיך פאווע פון דער ווייטן,
ווייל צו קיינעם דאָ גיט גיין,
שפיגלט זיך אין אירע פארבן:
— זעט, איך בין דאָס גאָלד אליין!

דרייט דער אינדיק זיך אין מיטן:
— גיט דעם אויבנאָן מיר אָפּ,
איך בין שווארץ און ווייס אביסל
און א רויטער איז מיין קראָפּ! — — —

קען מען קיינמאָל זיך פארגלייבן,
ס'הערשט דאָ זידלעריי און קרעכץ,
עזפּות מיידן זיך און ווייבן, —
דער גייט לינקס און דער גייט רעכטס.

אין דער שול בני די עופות

עס מומלען די עופות
בני זיי אין דער שול,
אזש טויב קען מען ווערן,
משונגע און דול:

עס קוואקען די הינדלעך,
א הענדעלע קרייט,
עס גראנערן גענדזלעך
מיט שמחה און פרייד.

די קאטשקעלעך קוואקען
ווי הויך נאר מע קאן,
אן אינדיקל האלדערט
און ברונגט זיך אן.

אפילו די טויבן
די שטילינקע, דארט,
זיי ווארקען צוזאמען
און שפרינגען פון ארט.

דער לערער, דער גאַנער,
שריט ביטער און שווער,
און פאַכט מיט די פליגל
אהין און אהער.

ער בעט זיך, פארלוירן,
מיט טרערן אין שטים:
— איך וויל איך דערקלערן
דעם טעם פון א שווים!

שריט אינדיקל ברזגן
און קרימט מיט דער נאז:
— כזועל סי-ווי ניט קענען!
איך וויל ניט! צו וואָס?

עס פאַדערן הענדלעך:
— א לידל! געזאנג!
די גענדזעלעך בעטן:
— א מעשה — נאָר לאנג!

שריט קאמשאַ: — מיין טאטע
איך צאָלן וואָס קאַסט, —
איר, לערער, איר בעסער
מיר לערנען א טאַסט!

זאגט הינדל: מיר לערנט
צו לייגן אן איי!
און הענעכל: — מאמע
הייסט לערנען א קריי!

און טייבל בעט: — לערער,
איך דארף ניט קיין זאך,
נאר לערנט מיר פליען
אזש ביוקל דעם דאך!

טראכט לערער דער גאנער
מיט ווייטאג אין בליק:
— קוקט אן א טרעיאטער
מיט קאצן-מוזיק!

און הערט נאר א טענה,
א לשון, א שפראך, —
און זייט מיר מקנא
מיין גילדערנעם פאך! — — —

א מעשה מיט א הינדעלע א ווייסע, א קעצעלע א גוטע און פיקסל נאשער

הינטער בערג און הינטער טאלן,
אין דעם גרינעם וואלד, אין אלטן,
שטייט א שטיבעלע, א קליינטשיקס,
אין געדיכטעניש באהאלטן.

וויינט אין שטיבעלע א קעצל,
האט דאס קעצל ניט קיין קינדער,
נאר א הינדעלע א ווייסע,
ווי דער שניי וואס פאלט אין ווינטער.

פעדערלעך — ווי בלאנקער סאמעט,
אן אנטיקלדיקע זייער:
ס'לייגט דאס הינדעלע, פסדר,
סאמע גינגאלדענע אייער.

און דאָס קעצל איז א מיסטער
אויסצושניצן גאלדנע זאכן,
קען עס אין די אייער קריצן,
בלאנקענדיקע רענדלעך מאכן.

שטענדיק איז דאָס קליינע שטיבל
פול מיט שימערדיקן פינקל:
הויפנס גינגאלדענע רענדלעך
גלאנצן אום אין יעדן ווינקל.

און דאָס קעצל איז א גוטע,
מיט א שמייכעלע א שיינעם,
ווער עס קומט זיך עפעס קלאַגן —
טרייסט עס, העלפט עס יעדן איינעם.

קומט די פאווע צו צום שטיבל,
— קעצל! יאמערט זי פארלוירן:
— כ'האב מיין גינגאלדענע פערער
אין די פערער אַנגעוויירן!

— וויין ניט פאווע! זאגט דאָס קעצל
מיט א שמייכעלע א ברייטן:
— נא, א גינגאלדענעם רענדל,
קויף א פערער א צווייטן!

קומט די וועווערקע צושפרינגען
מיט א קוויטשענדיק געוויינדל:
— אוי, כ'האָב קנאקנדיק א ניסל,
אויסגעבראַכן זיך א ציינדל!

— וויין ניט וועווערקע! זאָגט קעצל:
— ווילסט דיין מיילעכל מיר ווייזן?
אַן ספּנֶות! נא א רענדל,
קויף א ציינדעלע פון אייזן!

קומט דאָס העזל, וויינט דערשראָקן
און די טרערן רינען, גיסן:
— גוטע קעצל, ס'האָט די סאָווע,
היינט, מיין פעלעכל צעריסן!

וויין ניט! זאָגט אים גוטע קעצל,
גלעט און קושט אים אין שפיץ נעזל:
— נא א גינגאַלדענעם רענדל,
קויף א פעלכל ניי, מיין העזל!

און דער בער — וויל זיסן האַניק,
און די פייגל — ווייץ און קאַרן,
און דער פיקהאַלץ דארף א האַמער,
און דער הירש — א שיינעם האַרן,

קומען אלע, אינען אלע
צו דעם שטיבעלע צולויפן
און דאָס קעצל טיילט זיי רענדלעך,
אז זיי זאלן אליז זיך קויפן.

איז דער גאנצער וואלד צופרידן:
— דאנק דיר קעצל, דאנק דיר זייער,
אויך דיין הינדעלע, דאָס ווייסע,
וואָס לייגט גינגאַלדענע אייער.

נאָר אין וואלד וווינט פיקסל נאשער,
אין א הייל, אין ביימער-שאַטן,
איז ער שלעכט און כיטרע, עסט ער
הינדלעך רויע און געבראַטן.

לויערט ער שוין לאנג ביים שטיבל,
אין די נעכט און אין פארטאַגן,
ווייל דאָס ווייסע הינדל פאקן
און זיך אַנפילן דעם מאַגן.

אַבער קלוג איז גוטע קעצל:
ווען עס גייט ארויס אין דרויסן —
שליסט עס שטענדיק צו די טירן
מיט א שווערן שלאָס, א גרויסן.

איז ארויס פארטאָג הינט, קעצל
איז דעם גרינעם וואַלד שפאצירן
און אין אַיַלעניש פארגעסן
צו פארשליסן גוט די טירן.

גיד אריין איז פיקסל נאשער,
ס'ווייסע הינדעלע צעריסן
און באלעקט די רויטע ליפן
נאָכן פרישטיק, נאָכן זיסן.

האַט צוריקגעקערט דאָס קעצל —
איז די טיר געשטאנען אָפן
און דאָס הינדעלע, דאָס ווייסע,
האַט זי מער שוין ניט געטראָפן.

האַט צעקלאָגט זיך גוטע קעצל
און געיאַמערט שטארק פארביטערט,
פון די ווילדע קולות אירע
האַט דער גאנצער וואַלד געציטערט.

זענען אלע פריינד געקומען.
פייגל, תּוֹת, גיד צולויפן
און דערזען דאָס קעצל קלאָגן
איבער ביינדעלעך אַ הויפן.

האַט פארדריקט זיי שטארק אין הארצן
פון דעם אומגליק, פון דעם שווערן,
יעדער איינער האָט געכליפּעט
און פארגאַסן טינכן טרערן:

— אוי, נישטאָ שוין, טויט, צעריסן
ס'ליבע הינדעלע, דאָס ווייסע!
האַט דער גאנצער וואַלד געיאָמערט.
אזוי ענדריקט זיך די מעשָה.

נגונים

מיר קומען און!

(מארשליד)

מוזיק פון ה. וואלאוויץ

Marchial

מיר קומען און מיט העלער פרייד,
 מיר טראגן גלויבן, מוז און האפן.
 עס ציט פארויס די שילעריקייט
 פון מזרח, מערב, דרום, צפון.
 און ריטמיש קלאפן טריט אין גאנג,
 און הילכיק קלינגט אונדזער געזאנג.
 ס'מארשירט אין ריי, ס'מארשירט אין ריי.
 די יונגע שולארמיין.

מיר קומען און! מיר קומען און!
 מיר שפאנען פרוילעך און מארשירן.
 הויך פלאטערט אונדזער העלע פאן,
 די פאן פון לערנען און שטודירן.
 און ריטמיש קלאפן טריט אין גאנג,
 און הילכיק קלינגט אונדזער געזאנג.
 ס'מארשירט אין ריי, ס'מארשירט אין ריי.
 די יונגע שולארמיין.

ש ע פ ע ל ע ד

(קרייזש פיל)

מוזיק פון י. שקליאר

Handwritten musical score for 'Shefela' by Y. Skliar. The score consists of two systems of piano accompaniment and vocal lines. The first system includes a treble and bass clef with a 3/4 time signature and a key signature of one flat. The second system contains the vocal melody with Hebrew lyrics. The third system continues the piano accompaniment. The fourth system shows the vocal melody with lyrics and piano accompaniment. The fifth system includes dynamic markings 'Dal' and 'Dall' and continues the vocal melody and piano accompaniment.

די שעפעלעך שפרינגען
 און מעקען אין פרייד,
 עס מרױבט זױ דאָס פּאַסטעכל,
 שפּילט אױף א פּלױט.
 ער שפּילט
 און ער שפּילט אױף א פּלױט.

די זון, איך באַניגען,
 שױנט ליכטיק צעהעלט,
 די קלױנינקע שעפעלעך
 גױען אין פעלד.
 זױ גױען,
 זױ גױען אין פעלד.
 (פּולער מעקסט אױף דער זײט 118)

די בלומען און די בין (קריוש פיל)

מוזיק פון ג. רויזנער

The musical score is written on a grand staff with two treble clefs. It features several performance markings: *Allegretto* at the beginning, *Andante* in the middle, and *Andante solo* for a section. The score concludes with a *Coda* section. The lyrics are written in Hebrew below the notes.

<p style="text-align: center;">ב י ו :</p> <p>— כ'דאנק דיר, רויז, גאר אן א שיעור, איצטער פלי איד גלייך צו דיר, כ'שו א שמעק, כ'שו א לעק און איד פלי אוועק.</p>	<p style="text-align: center;">א ל ע :</p> <p>— פאר די הענטלעך אָנגענומען, פריילעך זיך געדרייט, אלע קינדער זענען בלומען אויפן גרינעם בויט.</p>
<p style="text-align: center;">א ל ע :</p> <p>— פאר די הענטלעך אָנגענומען, פריילעך זיך געדרייט, אלע קינדער זענען בלומען אויפן גרינעם בויט.</p>	<p style="text-align: center;">ר ו י ז :</p> <p>— כ'בין א רויז אין סאמע בליען, זעט נאָר ווי איד שוין. קום נאָר, בין, צו מיר צו פליען, טרינק א ביסל וויין!</p>

(פולער מעקסט אויף דער זייט 14)

קליינע קלעזמערלעך

מוזיק פון י. שקליאר

Handwritten musical score for 'Kleine Klezmerluch' by J. Skliar. The score is written on six systems of staves. Each system consists of a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (grand staff). The lyrics are written below the vocal line. The music is in a 2/4 time signature and features characteristic klezmer motifs and ornamentation.

טרובע-שפילער:	א ל ע :
— אויף א טרובע שפיל איך סאלא,	— מיר זענען קליינע קלעזמערלעך,
בלאז און בלאז מיט ברען,	מיר גיבן א קאנצערט,
— כ'בין דער ערשמער אין אַרקעסטער	מיר שפילן אויך א שיינעם ניגון,
ווייז איך וואָס איך קען :	הערט נאָר, אלע, הערט :
טרו - טו - רן	ניגון - ניגן
טרו - טו - רן	ניגון - ניגן
ווייז איך וואָס איך קען.	הערט נאָר, אלע, הערט

(פולער מעקסט אויף דער זייט 84)

בִּיז מַאָרְגֵן

מוזיק פון מ. סאלאמאן

Andante

אָהוּם | מיר זינגען הויך אין כאָר,
 צעשמעלש אין גלויבע רייען:
 — ביז מאָרגן לערער, דירעקטאָר |
 מיר גייען שוין, מיר גייען |

מע האָט, אצינד, פון הויכן מאסט,
 די פאָן אראָפגעלאָזן —
 — ביז מאָרגן שול | ביז מאָרגן קלאס |
 מיר גייען איך פארלאָזן |

(פולער טעקסט אויף דער זייט 45)

אין סאָד

(קרייזשפיל)

מוזיק פון פראָם. ל. דרייצעל

Moderato

זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך
 זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך
 זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך
 זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך
 זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך
 זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך - זיך

כ א ר :

כ א ר :

אלע וויגן
 מיט א ניגון
 היין און הער דעם קאָפּ,
 זינגען, רוישען :
 — קומט מיט קוישן,
 נעמט די פרוכט אראָפּ |

וואַקסן פרוכטן-ביימעלעד,
 וואַקסן אין א ראָד.
 הוידען זיך די ביימעלעד
 אין דעם גרינעם סאָד.

(פולער מעקסט אויף דער זייט 25)

א י נ ה א ל ט

זייט

7	— — — — —	פּרילינג קומט!
8	— — — — —	ווי גרין עס איז ארום געוואָרן
9	— — — — —	פּרילינג־שפּיל
11	— — — — —	די בלומען און דאָס פּרילינג־זוינטל (קרייזשפּיל)
12	— — — — —	בלומענליד
14	— — — — —	די בלומען און די בין (קרייזשפּיל)
18	— — — — —	פּרימאָרגן־שפּיל
21	— — — — —	אין קאמפ
22	— — — — —	רעגן אין קאמפ
23	— — — — —	אין שטורעם
25	— — — — —	אין סאָד (קרייזשפּיל)
28	— — — — —	מיט פּולע קוישן
29	— — — — —	בכורים
30	— — — — —	האַרבסטמאַטיוו
31	— — — — —	די האַרבסטקע זון
32	— — — — —	שיין איז האַרבסט, אין אַרגענטינע
33	— — — — —	אין די בערג פון טאַנדיל
35	— — — — —	טאָקמאַן
38	— — — — —	מיר גייען
40	— — — — —	מיר קומען אָן!
42	— — — — —	צום נייעם שול־יאָר
43	— — — — —	דער שילער און די שרייבגעצייג (קרייזשפּיל)
45	— — — — —	בין מאָרגן!
46	— — — — —	איך קען ציילן
47	— — — — —	די ציפּער און די זעראָ

49	— — — — —	אָפן איז די ביבליאָטעק
50	— — — — —	שולגלעקל און טינטערל
52	— — — — —	טיטאָס שיכלעך
54	— — — — —	טיטאָ האָט מיך פיינט
55	— — — — —	פארוואָס בין איך ניט קראַנק?
57	— — — — —	טענהט די מטבע פון פינף סענט
59	— — — — —	דאָס געוויין פון בריוונבלאָק
61	— — — — —	וואַקאַציע
62	— — — — —	הערט א מעשה, הערט א וונדער
63	— — — — —	ווי מין מאמע
64	— — — — —	ליאלקעלע וויל עסן
65	— — — — —	שפיל ניט מיט כלי־זין
67	— — — — —	ווין ניט בערעלע
68	— — — — —	א וונדער־שפיל־מאשין
70	— — — — —	דער טיש, די שטולן און דער זייגער
71	— — — — —	די זייגערס (קרייזשפיל)
72	— " " — —	דריי רעדער (קרייזשפיל)
73	— " " — —	רייטער און פערד (קרייזשפיל)
74	— " " — —	לעבן זאָל גימנאַסטעריי
76	— " " — —	דער בעטלער (קרייזשפיל)
77	— " " — —	באוועגונג־שפיל
79	— — — — —	בעלי־מלאכות־שפיל
80	— — — — —	פּאַיאָצן־שפיל
82	— — — — —	איך בין פינאַטשאָ (מאַריאַנעטן־טאַנץ)
83	— — — — —	פינאַטשאָס לאַנגע נאָז
84	— — — — —	קליינע קלעזמערלעך (קרייזשפיל)
86	— — — — —	מישעס פירל
88	— — — — —	רעמענישן
90	— — — — —	דאָס ליד פון זיידע שרעטעלע
93	— — — — —	אַליהו הנביא
94	— — — — —	יציאַת מצרים (קרייזשפיל)
95	— — — — —	אָז ישיר
97	— — — — —	דאָס ליד פון פרייהייט

98	— — — — —	צום קאמף
100	— — — — —	מאמע, מאמע
101	— — — — —	לאַמיר שפּרייזן
103	— — — — —	א פייגלשע חתונה
104	— — — — —	טויבנטאנץ
105	— — — — —	קאַטשקעלעך
106	— — — — —	די קוקאווקע
107	— — — — —	אויפן פּרילינג־יום־טוב
110	— — — — —	פּליטערל, פּלאַטערל
111	— — — — —	פּרילין בושל
113	— — — — —	שעפעלעך (קרייזשפיל)
115	— — — — —	ראבטשיק
116	— — — — —	א הויז
118	— — — — —	מייזננויט
119	— — — — —	מע טאַנצט
121	— — — — —	באַקס
124	— — — — —	כ'האַב געבראכט א נייעם תלמיד
126	— — — — —	דער מייסטער־זינגער צווישן געסט
129	— — — — —	מאמע־לשון
131	— — — — —	קאַלירן
133	— — — — —	אין דער שול ביי די עופות
		א מעשה מיט הינדעלע א ווייסע, א קעצעלע א גוטע
136	— — — — —	און פיקסל נאַשער

ביכער פון דעם זעלבן מחבר:

„פייגל אין דער לופטן“

(קינדער-לידער און קרויזשפילן)

ארויסגעגעבן פון א געזעלשאפטלעכן קאמיטעט אויף דער
איניציאטיוו פון דראמקרויז „ר. זאסלאווסקי“ אין טוקומאן

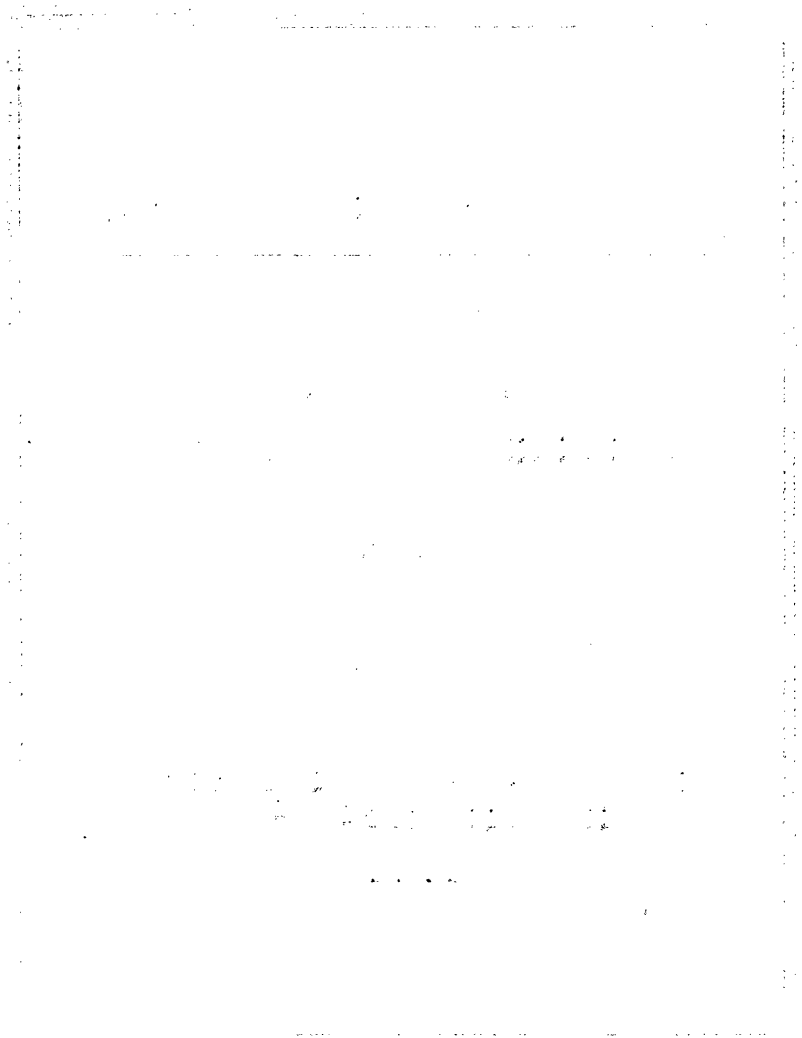
1939

„אלעפעדיקע וועלט“

(קינדער-לידער און קרויזשפילן)

ארויסגעגעבן פון קולטור-צענטער „ח. נ. ביאליק“
אין וויזשא קרעספא, בוענאס-איירעס

1941

Este libro se terminó de
imprimir el día 26 de junio
de 1944, en los Talleres
Gráficos "CULTURA"
Sarmiento 2157 - Bs. Aires

